

Phần 17

Chương 81

Ngự Miêu Nằm Liệt Giường

“**K**hông chỉ như vậy, ngươi còn ‘máng’ ta, chỉ thiếu không chỉ thẳng vào mũi ta thôi.” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường lại có cảm giác vô cùng khó chịu: “Chuyện đứng ra làm mục tiêu là do Triển Chiêu một tay bày ra, chính hắn muốn nhận lấy độc châm, Ngũ gia ta cũng bị trúng kế, ngươi còn đổ lỗi cho ta!”

Triển Chiêu bày ra...? Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, đảo mắt không hiểu ra sao. Bạch Ngọc Đường cũng không nói thêm nhiều lời, quay đầu đi không nhìn nàng nữa. Hiểu Vân biết mình đuối lý, vội nói lời hay giải thích: “Ngũ ca, vừa rồi thật xin lỗi, mọii nhất thời sốt ruột, nói năng lung tung, huynh đừng để trong lòng.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, giữa mùa đông, trên chóp mũi vẫn đỏ mòm hôi, hai tay đặt phía trước người đã sắp xoắn thành bánh quẩy rồi. Nghĩ lại càng thấy rối rắm, muốn tiếp tục giận cũng không nổi, liền khoát tay áo: “Bỏ đi, ngũ gia ta là người đại nhân đại lượng, ai thềm so đo với tiểu nha đầu ngươi!”

Hiểu Vân liếc mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, nghĩ Bạch Ngọc Đường người lúc này chẳng qua mới hai hai, hai ba tuổi, so ra ta còn lớn hơn ngươi một hai tuổi đây, ngươi còn lừa đảo nói ta là tiểu nha đầu. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, ngoài miệng vẫn cười đáp: “Ta biết Ngũ ca là người khoan hồng đại lượng, sẽ không ghi thù.”

Bạch Ngọc Đường hồ nghi nhìn Hiểu Vân, có chút khó hiểu. Sao lại cảm thấy nàng nghĩ một đằng nói một nẻo vậy? Có điều còn chưa kịp nghĩ kỹ, Hiểu Vân lại mở miệng nói tiếp.

“Cái tên kia là Sa Thiên Lý sao? Sao lại chỉ có mình hắn, Cát Thu Nương đâu?” Hiểu Vân chỉ chỉ cái tên mặt không còn chút máu nằm trên mặt đất như đang hấp hối kia hỏi. Nhìn hắn như vậy, vừa rồi hắn là mình xuống tay không nhẹ.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Sa Thiên Lý, xem tình hình, mới rồi nhận một chưởng của hắn, lại thêm một kiếm của Hiểu Vân, chắc đã mất nửa cái mạng rồi. “Cát Thu Nương không xuất hiện.”

“Ồ...” Hiểu Vân gật đầu, thật là đáng tiếc. Ủng phí Triển Chiêu lấy bản thân làm bia đỡ đạn, vậy mà một tên không xuất hiện, không thể một lần bắt được cả hai, thật sự là đáng tiếc. Nghĩ tới chuyện của Triển Chiêu, trong đầu Hiểu Vân lại một trận khổ sở. Nhìn Triển Chiêu đang nhắm mắt ngời xệp bằng cho Văn Hồng Ngọc chữa thương, trong đầu Hiểu Vân vừa đau vừa tức, vô cùng rối rắm.

Nàng không biết dùng nội công để chữa thương là thế nào, nhưng chỉ nghĩ tới chuyện kim châm xuyên qua da thịt đã thấy đau rồi! Châm lớn như vậy mà.

“Đúng rồi, Vân nha đầu, sao ngươi lại đến đây?” Bạch Ngọc Đường đột nhiên nhớ ra chuyện vừa rồi muốn hỏi.

Hiểu Vân phục hồi tinh thần, nhìn Bạch Ngọc Đường thờ dài nói. “Còn không phải bởi vì lo lắng các ngươi mới đến sao.”

Nghe Hiểu Vân nói như vậy, trong lòng Bạch Ngọc Đường thấy thoải mái hơn một chút. Nàng nói các ngươi, bao gồm cả Bạch Ngọc Đường hẳn nữa. Nàng cũng quan tâm tới hẳn đấy! Nhưng mà, làm sao nàng lại biết bọn họ đang đuổi bắt Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương? “Ngươi sao lại biết chúng ta tới đây bắt bọn chúng?”

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Mấy ngày hôm trước trong phủ chẳng có nha dịch huynh đệ nào, hôm nay ngoại trừ hai người các ngươi, ai cũng có mặt. Vậy khẳng định đã có tin tức của bọn chúng. Đường phu nhân cũng vắng mặt, hơn nữa thuốc của ngươi để trong phòng cả ngày không thấy ai uống, dùng cái này nghĩ là biết các người đi làm gì. Không mang theo lấy một người trong phủ nha, chỉ có ba người đi, có thể không lo lắng sao?” Hiểu Vân chỉ chỉ đầu mình, bày ra vẻ mặt “ngươi thật ngốc, rõ quá còn gì”.

Bạch Ngọc Đường bị nàng nói như vậy, vẻ mặt thật bất đắc dĩ, trong lòng cười khò, mắt công nàng tưởng mình đầu óc không tốt: “Vậy ngươi dùng biện pháp gì bắt Trương Long Triệu Hồ mang ngươi tới đây?” Vì để an toàn, ba người bọn họ trước khi đi cũng đã dặn dò, các huynh đệ trong nha môn không ai được đi theo họ, không được phép tự tiện tới đây.

“Chuyện này à...” Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc lắc đầu. “Không nói cho ngươi biết.” Chuyện này không thể nói với hắn, nếu để Triển Chiêu hoặc ai đó biết, rất không tốt. Cho nên, tuyệt đối không thể để cho người khác biết, nàng uy hiếp Trương Long Triệu Hồ, nếu không mang theo nàng tìm đến Triển Chiêu bọn họ, nàng liền hôn bọn họ, sau đó nói với đại nhân bọn họ phi lễ nàng. Chiêu này nàng học từ trong TV, có điều vẫn có tác dụng. Hai người bọn họ nghe nàng nói vậy, mặt bị dọa trắng, lập tức ngoan ngoãn mang nàng đến đây.

Hiểu Vân không nói, Bạch Ngọc Đường ngược lại là càng thêm tò mò. Đến cuối cùng là chuyện gì, Trương Long Triệu Hồ cùng Hiểu Vân nhất định không chịu để lộ ra? Đang muốn truy hỏi tiếp, chợt nghe đình một tiếng. Ngẩng đầu thấy Triển Chiêu phun ra một búng máu, bức tượng thổ địa nằm đối diện với hắn cảm mấy chục cây châm.

“Triển đại ca, huynh sao rồi...” Hiểu Vân vội chạy qua, quỳ gối trước mặt Triển Chiêu. Thấy khóe miệng hắn trào máu, tim nàng thất lại. Lại hộc máu, lại hộc máu! Hắn có bao nhiêu máu có thể phun ra đây.

Triển Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu, thấp giọng nói. “Ta không sao, thật đấy.”

Hiểu Vân thấy bộ dáng suy yếu của hắn, vừa tức giận, vừa đau lòng. Giận hắn cậy mạnh, đau lòng hắn không thương lấy chính mình.

Lúc này, Triệu Hồ đã chạy một chiếc xe ngựa tới, đứng ở trước cửa miếu.

“Chúng ta đi về trước đã.” Văn Hồng Ngọc thấy Triệu Hồ, liền gọi mọi người chuẩn bị đi.

Hiểu Vân không nói gì, tay đang định đỡ Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường đã đi tới: “Đề ta đi.”

Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường rồi lùi lại: “VẬY PHIÊN NGŨ CA.”

“Đa tạ Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Triển Chiêu, không biết tại sao, hắn nhìn bộ dáng bọn họ, lại cảm thấy trong đầu hoảng hốt. Bọn họ hiện giờ đều là người của Khai Phong phủ, vì sao hai người đó thoát nhìn đặc biệt thân thiết, mà hắn lại giống như người ngoài: “Triển Chiêu thích khách sáo, cảm tạ ta thì thôi đi, nha đầu nguoi sao cũng xa lạ như vậy?”

“Ngũ ca, huynh...” Hiểu Vân thấy Bạch Ngọc Đường có chút hờn giận, liền ngăn người. Nàng còn chưa kịp phản ứng, Bạch Ngọc Đường đã đỡ Triển Chiêu đi ra ngoài. Hiểu Vân nhìn bóng dáng Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt mờ mịt, trong lòng tự nhủ: thật chẳng hiểu thế nào, không hiểu con chuột bạch này tức giận cái gì.

Sau khi Sa Thiên Lý bị áp tải tới Khai Phong phủ, trực tiếp bị bỏ vào nhà lao. Nhưng bởi vì hắn bị thương không nhẹ, Bao đại nhân không thể trực tiếp thẩm vấn, mà trước tiên phái Công Tôn Sách đến chữa thương cho hắn. Đám người Triển Chiêu tới thư phòng Bao đại nhân hỏi thăm tình hình.

“Thuộc hạ thất trách, không bắt được Cát Thu Nương”. Nói xong, Triển Chiêu ôm quyền thi lễ với Bao đại nhân.

Nhìn Triển Chiêu trước mặt, Bao đại nhân bắt đắ dĩ lắc đầu, đã qua nhiều năm, tính tình của hắn đã mềm dẻo hơn một chút, nhưng vẫn cứ như vậy: “Triển hộ vệ chớ tự trách, bản phủ biết, đây không phải lỗi của ngươi.”

“Đúng vậy, Cát Thu Nương không xuất hiện là chuyện không ai nghĩ tới, sao có thể coi là lỗi của Triển đại ca”. Nghe Triển Chiêu nói vậy, Hiểu Vân không nhìn được, bước lên nói tiếp: “Hơn nữa, tuy chúng ta không bắt được Cát Thu Nương, nhưng chỉ cần Sa Thiên Lý ở trong tay chúng ta, không sợ không tìm thấy ả, chúng ta chỉ cần thả lưới bắt cá là được.”

“Thả lưới bắt cá?” Bao đại nhân nhướn mi, nhìn Hiểu Vân.

“Đúng vậy! Cát Thu Nương từng cứu Sa Thiên Lý từ tay Triển đại ca một lần, hơn nữa, ả còn đem Bạo vũ lê hoa châm giao cho Sa Thiên Lý, có thể thấy tầm quan trọng của Sa Thiên Lý đối với ả. Chỉ cần chúng ta thả tin tức ra ngoài,

nói Sa Thiên Lý đã bị bắt, ít ngày nữa xử trảm, Cát Thu Nương khẳng định sẽ đến cứu. Chúng ta chỉ cần giăng lưới, chờ con cá sa vào là được!”

“Đúng!” Bao đại nhân gật đầu, vuốt râu nói. “Hiểu Vân giải thích, rất hợp ý bản phủ, cứ theo kế này đi.”

“Vâng, thuộc hạ đi sắp xếp.” Triển Chiêu nhận lệnh, chuẩn bị đi sắp xếp mọi việc.

“Đợi đã.” Hiểu Vân vội ngăn hấn lại. “Không được!”

“Sao lại không được?” Bao đại nhân nghi hoặc nhìn Hiểu Vân.

“Đại nhân, Triển đại ca hấn...”

“Hiểu Vân!” Triển Chiêu gọi nàng, nhìn nàng lắc đầu.

Hiểu Vân không để ý tới hấn, tiếp tục nói với Bao đại nhân: “Đại nhân, Triển đại ca mới rồi lại trúng Bạo vũ lê hoa châm, thân thể vẫn còn hư nhược, cần phải nghỉ ngơi.”

“Ồ?” Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu, mới rồi không chú ý, hiện giờ nhìn kỹ lại, quả thật sắc mặt hấn không tốt: “Triển hộ vệ, người bị thương sao không nói với bản phủ?”

“Đại nhân! Vết thương nhỏ thôi, thuộc hạ không có gì đáng ngại.”

Bao đại nhân làm sao không biết tính tình hấn, trầm mặt hạ giọng nói: “Triển hộ vệ, bản phủ lệnh cho người lập tức về phòng nghỉ ngơi.”

“Nhưng mà, đại nhân...”

“Việc của Cát Thu Nương đã có Bạch hộ vệ, Triển hộ vệ tạm thời không cần quan tâm, cứ yên tâm nghỉ ngơi là được.” Bao đại nhân đương nhiên biết trong lòng Triển Chiêu quan tâm chuyện gì.

“Đại nhân...”

“Triển Chiêu, hay là người không tin Bạch Ngọc Đường ta?” Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên, bắt tay ôm kiếm trước ngực, ngạo nghễ nhìn Triển Chiêu.

“Triển Chiêu không có ý này, Bạch huynh chớ nên hiểu lầm.”

“Vậy thì tốt.”

“Đúng vậy, có Ngũ ca ở đây, Triển đại ca yên tâm nghỉ ngơi đi.”

“Triển hộ vệ.”

Ba người, mỗi người một câu, hơn nữa Bao đại nhân đã dùng mệnh lệnh bắt hấn nghỉ ngơi, Triển Chiêu đành phải theo lời: “Nhu vậy, thuộc hạ tuân lệnh.” Dứt lời, thi lễ với Bao đại nhân rồi rời khỏi thư phòng.

Hiểu Vân vội vàng cáo biệt Bao đại nhân, rồi vội vàng đuổi theo.

Thấy người một trước một sau rời đi, khuôn mặt ngày thường nghiêm túc của Bao đại nhân trong nhất thời dịu hẳn đi, hé ra một nụ cười rất nhạt. Sau đó xoay người lại, nói với Bạch Ngọc Đường: “Việc của Cát Thu Nương làm phiền Bạch hộ vệ.”

Bạch Ngọc Đường thi lễ với Bao đại nhân, nói một câu “Đại nhân yên tâm” rồi vội vàng đi.

Triển Chiêu trở lại phòng, lấy ra kim sang dược, bỏ áo khoác ngoài, đang định cởi trung y, lại nghe có tiếng người gõ cửa. Đang định mặc lại quần áo, người bên ngoài đã đẩy cửa ra.

“Hiểu Vân, sao lại tới đây?” Triển Chiêu vội đứng dậy choàng áo khoác, xuống giường hỏi.

Hiểu Vân liếc mắt nhìn Triển Chiêu một cái, quay lại đóng cửa, rồi đi vào đứng trước mặt hắn: “Ta tới bôi thuốc cho huynh.” Nói xong, bỏ thứ mình mang đến mở ra đặt trên bàn. Đang định bảo Triển Chiêu cởi quần áo, đột nhiên phát hiện trong phòng rất lạnh, nhìn bốn phía một vòng cũng không thấy chậu than đâu, đành phải ra khỏi phòng lần nữa, lúc trở lại trong tay đã có một chậu than, lửa trong chậu cháy lớn. Lúc này Triển Chiêu đã cởi quần áo, đang kiểm tra vết thương trên ngực mình. Hiểu Vân không gõ cửa, cứ thế đẩy vào, Triển Chiêu sững sốt, không kịp phản ứng liền bị bắt gặp.

Hiểu Vân đặt chậu than xuống, rửa sạch tay rồi tới gần Triển Chiêu. Triển Chiêu đã buộc lại áo lót, thấy Hiểu Vân đứng trước mặt nhìn mình, đột nhiên cảm thấy mặt nóng lên.

“Hiểu Vân, tự ta làm được.” Nàng ra ngoài trước đi. Triển Chiêu muốn nói vậy nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng, vừa đau lòng vừa thương xót của nàng, cuối cùng không nói nên lời.

Hiểu Vân không để ý đến hắn, vẻ mặt nghiêm túc, không nói hai lời đưa tay kéo mở dây lưng quần áo hắn.

“Hiểu Vân, tự ta làm được...” Triển Chiêu vội lôi kéo giữ lại quần áo che mình.

Hiểu Vân không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Triển Chiêu. Đôi mắt sưng nước kia, nhìn hắn như muốn lên án, nổi ai oán, tức giận cùng khổ sở, ánh mắt kia khiến trong lòng Triển Chiêu rung lên. Thôi thôi, tóm lại sau này cũng là vợ chồng. Triển Chiêu hạ quyết tâm, không giãy dụa nữa, để Hiểu Vân tùy ý mở vạt áo hắn.

“...”

“Nhất định rất đau, đúng không...” Nhìn thân thể đầy những vết thương lớn nhỏ trước mặt, Hiểu Vân đau xót, nước mắt trào lên, hai mắt mờ hồ, đến giọng nói cũng không ngăn được nghẹn ngào. Vết thương này có mới có cũ, nhưng mỗi cái đều như dao nhọn đâm vào lòng Hiểu Vân, khiến nàng đau đớn. Trên da

từng điểm từng điểm chấm đỏ, bao quanh là lớp da xanh tái, có nông có sâu, có chỗ còn đang chảy máu, có chỗ đã kết vảy. Đây đều là vết thương do Bạo vũ lê hoa châm gây ra. Từng nốt từng nốt nhỏ như vậy, lại vây kín ngực cùng thắt lưng hấn, thoát nhìn vô cùng dữ tợn, vô cùng ác liệt.

Triển Chiêu ngẩn ra, thân thể cứng đờ, không biết bởi vì vết thương bị chạm đến mà đau đốn, hay vì tay nàng để lại xúc cảm lạnh lẽo.

“Nhất định rất đau, đúng không?” Nước mắt cứ như vậy rơi xuống, không ngăn lại nổi, giống như chuỗi trân châu bị đứt, bùm bùm rơi xuống, văng ra, rơi vào đầu Triển Chiêu.

“Hiệu Vân...” Triển Chiêu không tự chủ được vươn tay, xoa mặt nàng, dịu dàng lau đi nước mắt trên hai má, kinh ngạc nhìn nàng.

“Ta bôi thuốc cho huynh.” Hiệu Vân cắn môi, cố gắng kìm nén cảm xúc và nước mắt, nâng tay lau mặt, xoay người lấy vải bông sạch, thấm rượu đã chuẩn bị từ trước. Hiện giờ không có dung dịch ôxy già, chỉ có thể dùng rượu mạnh thay thế để khử trùng.

“Đây là rượu mạnh, có tác dụng tiêu độc, có điều chạm vào miệng vết thương sẽ rất đau, huynh kiên nhẫn một chút.”

Triển Chiêu gật đầu. Hiệu Vân lúc này mới bắt đầu thật cẩn thận lau vết thương. Hơi lạnh đầy kích thích của rượu đụng tới miệng vết thương, khiến Triển Chiêu hít mạnh một hơi, lưng cũng cứng lên.

Tay Hiệu Vân run run, ngẩng đầu nhìn hấn. “Rất đau sao?”

Triển Chiêu khẽ cắn môi, cười lắc đầu, “Không.”

Hiệu Vân nhìn hấn: “Sao có thể không đau được? Nhất định là đau muốn chết. Đau thì kêu ra đi.” Nói xong, xuống tay nhanh hơn. Đau dài không bằng đau ngắn, động tác nhanh hơn, thống khổ cũng ngắn hơn.

Triển Chiêu cười khỏ, trong lòng thầm nghĩ, quả thật là đau, có điều, đường đường là nam tử hán, cho dù thật sự là đau cũng không thể hô ra. Hiệu Vân giống như biết tâm tư của hấn, vừa nhanh chóng lau vết thương vừa nói: “Là người sẽ đau, không phân nam nữ, kêu đau cũng không phải chuyện gì dọa người. Nói chi ở đây cũng không có người ngoài. Huynh cũng thật là, chuyện gì cũng cố chịu, cái gì cũng không nói, người khác lại không biết, ta thật sự sợ ngày nào đó huynh chịu nhịn đến hồng cả người, đến lúc đó làm thế nào?”

“Hiệu Vân...”

“Huynh nhìn trên người huynh xem, mới có một chỗ này, vết thương lớn nhỏ cũ mới đều nhiều như vậy, còn chưa nói những chỗ ta không nhìn thấy. Có lẽ cho tới giờ huynh cũng không biết điều trị cho tốt, vết thương nếu không điều dưỡng tốt, sau này sẽ lưu lại di chứng, khiến huynh nếm mùi đau khổ đó.”

“Bạo vũ lê hoa châm thật là ngoan độc, mạnh mẽ đâm vào trong da thịt, gây ra nhiều vết thương như vậy. Độc thì Đường phu nhân có thể giải, nhưng vết

thương thì phải làm sao? Nếu chuẩn bị không tốt, làm bị thương nội tạng, hoặc động đến gân cốt, vậy phải làm sao bây giờ? Cho dù đứng ra làm bia đỡ cũng không phải không có cách. Sao không đặt trước ngực hoặc nơi yếu hại vài tấm ván gỗ, quả thật là một chút cũng không biết biến báo. Huynh là đầu gỗ, hay là quá tin tưởng vào bản thân? Ta thấy không phải, huynh chính là, chính là không để bản thân mình ở trong lòng.”

Hiểu Vân động tay cũng mau như nói chuyện, lau vết thương, bôi thuốc, băng bó đều rất nhanh, miệng cũng nói không dừng, càng nói càng kích động. Nhìn trên người Triển Chiêu toàn băng vải, thấy trong lòng khổ sở, lại khóc lên.

Chương 82

Một Nụ Hôn Định Chung Thân

Hiểu Vân vừa khóc vừa thút thít nói tiếp: “Huynh sao lại không biết yêu quý bản thân như vậy? Tuy thân thể là của huynh, nhưng cũng có người lo lắng, cũng có người khổ sở chứ. Huynh có biết người ta sẽ đau lòng không? Huynh, huynh có biết người ta sẽ khổ sở, sẽ thương tâm không? Ô ô ô...”

“Hiểu Vân, đừng khóc...” Triển Chiêu thấy nàng khóc, trái tim cũng rối loạn, không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ lưng nàng, dịu dàng an ủi.

“Ô ô ô, huynh có biết ta có bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu sợ hãi, huynh có biết hay không, ô ô...” Hiểu Vân bắt đầu khóc là khóc không ngừng nổi, khiến Triển Chiêu bắt đầu chân tay luống cuống.

“Hiểu Vân, ta biết...” Nhìn Hiểu Vân khóc tới hoa lê đẫm mưa, trong lòng Triển Chiêu vừa đau vừa hối hận. Sớm biết vậy, nói thế nào cũng không cho nàng nhìn vết thương của mình.

“Không, huynh không biết, huynh căn bản là không biết trong lòng ta đau thế nào, chỉ cần nghĩ nếu huynh có chuyện gì ngoài ý muốn, tim của ta đã đau tới mức không thở nổi, huynh không biết...”

“Hiểu Vân...” Ta sao lại không biết, ta cũng từng đau lòng như vậy, lúc nhìn thấy nàng bị người khác bắt nạt, lúc nhìn thấy nàng một thân đầy máu, nghĩ tới lúc nàng gặp chuyện không may, loại đau đớn như kim đâm vào tim này, ta sao có thể không biết!

“Huynh, ô...” Hiểu Vân vừa khóc vừa nói, cuối cùng đã khóc không thành tiếng.

Triển Chiêu thấy nàng khóc chuyên tâm như vậy, vừa đau lòng vừa buồn cười. Tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, vừa dịu dàng nói: “Buổi chiều nàng còn cầm kiếm của Bạch huynh chém người, hung hãn như vậy. Sao bây

giờ lại khóc thành dạng này, quả thật như một người khác, một chút cũng không giống phong cách của nàng.”

Hiều Vân sững sốt, trong chớp mắt ngừng khóc, chỉ là vẫn nhịn không được có chút sụt sịt, chớp chớp mắt nhìn Triển Chiêu, trên mặt vẫn còn nước mắt, nhưng hai má đã đỏ ửng lên: “Chuyện này... kỳ thật... Triển đại ca... chuyện đó... Ta bình thường không như vậy đâu, tình hình hôm nay đặc biệt. Lúc đó ta sốt ruột quá, nhìn thấy bộ dáng kia của huynh, thật sự rất khổ sở, không hiểu làm sao, lại, lại như vậy.”

Hiều Vân có chút ngượng ngùng nhìn Triển Chiêu, nàng thật sự không muốn để hấn nghĩ nàng là một người đã man, nàng thật sự không phải loại “bạn gái hung hãn”. “Huynh cũng biết, bình thường ta ngay cả giết cá cũng không dám. Kỳ thật ta rất dịu dàng, chỉ là tình thế cấp bách mới nổi giận, có chút táo bạo lại thêm chút khuynh hướng bạo lực, đây chẳng qua là tình huống cấp bách nên mới...”

Hiều Vân vội ngậm miệng, cắn môi dưới. Nàng thật sự là bối rối, nói đến nói đi, kết quả càng bôi càng đen. Thật sự không biết mình đang nói gì. “Triển đại ca... ta, ta... Ai da, ta đang nói gì đây chứ.”

Triển Chiêu thấy nàng như vậy, trong lòng âm áp. Nàng để ý đến hấn như vậy, để ý đến mức xúc động làm những việc bình thường mình căn bản không làm. Hấn sao có thể không biết tâm tư của nàng, hấn đương nhiên biết nàng thiện lương ôn nhu, vừa rồi nói như vậy, cũng chỉ muốn nàng không khóc tiếp mà thôi.

Lúc này, nhìn thấy chân tay nàng luống cuống, nóng lòng muốn giải thích, nhưng lại không diễn đạt được, thành ra nói ngược, gấp đến độ mặt đỏ bừng bừng, thật sự là vô cùng đáng yêu, không khỏi nở nụ cười. Hai tay kìm lòng không nổi ôm lấy bả vai nàng, chậm rãi tới gần, một ngụm ngậm lấy đôi môi đỏ au không ngừng mở ra đóng vào nói chuyện kia. Cuối cùng nàng cũng im lặng. Mà hấn cũng không muốn rời khỏi môi nàng. Mềm mại như vậy, ngọt ngào như vậy, muốn nếm thử, không muốn buông ra.

Hiều Vân ngờ ngác tròn tròn mắt, trong phút chốc đầu óc trống rỗng. Chỉ cảm thấy trên bờ môi, chớp mũi, tràn ngập hơi thở của hấn, khiến nàng ngây ngốc, không có cách nào suy nghĩ. Mãi đến lúc cảm thấy khuôn mặt gần ngay trước mắt, lớn quá mức khiến tầm mắt nàng không nhìn rõ nữa, lại vô cùng thoải mái, mới chậm rãi nhắm mắt lại.

Trước mắt đen kịt, mà hơi thở ẩm ướt kia càng thêm rõ ràng, quấn quanh bên mũi. Trên môi, vừa mềm vừa tê, giống như có dòng điện chạy qua.

Hấn đang hôn nàng, lúc nàng không hề chuẩn bị... Hấn thật sự hôn nàng. Một tiếng thở dài, rất nhẹ nhàng, từ trong miệng Hiều Vân tràn ra, hạnh phúc mà thỏa mãn, đôi môi khẽ mở, không tự chủ mà đáp lại.

Triển Chiêu say đắm mà tham lam hôn đôi môi của nàng, khi thì khẽ chạm vào bờ môi, khi ngậm lấy cánh môi đỏ mọng, dịu dàng mút vào. Giống như nhấm nháp món ăn ngon nhất trên đời. Thì ra, tư vị của nụ hôn lại tuyệt vời như vậy. Vừa ngọt vừa mềm, vừa thơm vừa thuần, tươi mát nồng đậm, mê người, còn hơn cả quỳnh tương ngọc dịch, bàn đào ngàn năm của Vương Mẫu, khiến người ta yêu thích không muốn buông. Mà Hiểu Vân đáp lại, khiến hắn muốn ngừng mà không được, không thể tự kiềm chế.

“Vân Nhi...” Cuối cùng, Triển Chiêu khẽ buông Hiểu Vân ra, đặt trán lên trán của nàng, tay đặt sau lưng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại, thấp giọng khẽ gọi tên nàng.

“Vâng?” Hiểu Vân có chút ngỡ ngác, đầu vẫn hơi nâng lên, kinh ngạc nhìn Triển Chiêu, có chút mơ hồ, hình như còn chưa tỉnh táo lại. Trong con người vốn trong trẻo, lúc này nhiễm một tầng sương mù như nước. Biểu tình mê man kia, đáng yêu vô tội như con thỏ nhỏ. Đôi môi sau khi bị hôn, càng yêu kiều ướt át, hồng nhuận mê người, giờ phút này đang khẽ mở ra, hơi thở như hoa lan.

Giống như có một ngọn lửa từ trong cơ thể bùng lên, bỗng chốc lan rộng. Triển Chiêu cảm thấy tim đập như sấm, miệng lưỡi khô rang, không tự giác nuốt nuốt nước miếng, muốn áp chế khát vọng trong đầu, lại khó qua nỗi dục hoặc trước mắt. Mạnh mẽ áp tới ngậm môi Hiểu Vân hôn thêm một chút, rồi mới buông ra.

“Vân Nhi, đừng nhìn ta như vậy.” Ta sẽ không không chế được. Triển Chiêu yên lặng nhìn nàng, sâu trong đôi mắt đen thăm thẳm, tựa hồ có hai ngọn lửa đang cháy rực rỡ. Âm thanh lúc nói chuyện khàn khàn mà tràn ngập từ tính, ản giấu áp lực cùng khát vọng. Triển Chiêu thở sâu một hơi, lập tức đưa tay che mắt nàng lại, kéo đầu nàng áp vào vai mình, nhẹ nhàng ôm lấy.

Hiểu Vân nghe thấy hắn nói như vậy, lúc này mới phản ứng được, máu trong thân thể tựa hồ lập tức toàn bộ xông lên, trên mặt nóng muốn cháy người. Tay kéo vạt áo hắn, có chút run run. Giờ phút này, nàng không biết mình nên làm gì, nên nói gì. Nàng cũng không muốn làm gì hay nói gì. Nàng chỉ muốn tựa vào lòng hắn, vây trong hơi thở của hắn, hưởng thụ cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc không thể diễn đạt được thành lời.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh. Hai người im lặng dựa vào nhau, lặng lẽ lắng nghe tiếng tim đập và hơi thở của nhau. Ai cũng không muốn mở miệng. Giống như mở miệng ra, mọi điều tốt đẹp đều sẽ bị phá vỡ.

Qua một hồi lâu, Triển Chiêu mới nói. “Hiểu Vân.”

“Vâng?” Hiểu Vân từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên nhìn.

Triển Chiêu nhẹ nhàng vén tóc nàng sang một bên, để lộ ra vàng trán trơn bóng: “Đồng ý với ta, sau này chớ động tới mấy thứ kia, đao kiếm không có mắt, nàng sẽ khiến mình bị thương. Hơn nữa...”

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, “Hơn nữa cái gì?”

Triển Chiêu nhìn ánh mắt xinh đẹp của nàng, đôi mắt trong suốt, trong lòng thờ dài, nàng là một nữ tử thiện lương như vậy, nhất thời kích động khiến người khác bị thương, sau đó sẽ vì thế mà cảm thấy khổ sở hối hận! Cho dù người kia là tên khốn kiếp tội ác tà trời, trên tay dính đầy máu tanh, nàng cũng sẽ cảm thấy trong lòng bất an, không phải sao?

Triển Chiêu ôn nhu mỉm cười, “Hơn nữa, có ta ở đây, nàng không cần làm như vậy, biết không?”

Hiểu Vân nhìn ánh mắt ôn nhu của Triển Chiêu, trong đầu tràn ngập hạnh phúc, hạnh phúc tới muốn khóc: “Được, ta biết rồi, ta đồng ý với huynh.” Hiểu Vân gật đầu, chôn mặt trong lòng Triển Chiêu.

Triển Chiêu thở phào, tay dùng chút lực, ôm lấy nàng. Nâng bàn tay phải, khẽ vỗ về mái tóc dài rối tung ở phía sau của nàng, ngón tay trong lúc xuyên qua những lọn tóc đen mềm mại, khiến người ta cảm thấy vô cùng an tâm và thỏa mãn.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau, cho đến ngoài cửa truyền đến tiếng người đi tới, Triển Chiêu lúc này mới buông nàng ra.

“Triển hộ vệ.” Theo tiếng đập cửa truyền đến, là giọng Công Tôn Sách.

Hiểu Vân lập tức từ trên giường đứng dậy, giống như làm chuyện xấu bị phát hiện: “Ta, ta đi mở cửa.” Nói xong, cuống quýt đi tới trước cửa.

Công Tôn Sách thấy người mở cửa là Hiểu Vân, ngạc nhiên một chút. “Hiểu Vân?”

“Cha.” Hiểu Vân theo bản năng trốn tránh ánh mắt Công Tôn Sách, “Con đi lấy chút đồ ăn cho Triển đại ca.” Nói xong vội vàng rời đi.

Công Tôn Sách nhìn Hiểu Vân vội vàng rời đi, rồi mới bước vào phòng. Thấy mấy thứ bày trên bàn liền hiểu rõ, cười nói với Triển Chiêu đang sửa sang lại vạt áo: “Nghe đại nhân nói Triển hộ vệ bị thương, nên tới đây nhìn một cái, có điều xem ra vết thương đã xử lý xong.”

“Công Tôn tiên sinh.” Triển Chiêu đứng dậy, thi lễ với Công Tôn Sách: “Làm phiền tiên sinh quan tâm, vết thương của Triển mỗ đã...”

Công Tôn Sách khoát tay, nói. “Đệ tử hiểu. Bất quá, mới vừa rồi Triển hộ vệ cùng Hiểu Vân hai người...” Cô nam quả nữ ở chung một phòng, hơn nữa cửa phòng đóng chặt, thật sự không thỏa đáng lắm. Công Tôn Sách hơi nhíu mày, yên lặng nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu tất nhiên hiểu được suy nghĩ của Công Tôn Sách, thông thả nhìn lại Công Tôn Sách, sau đó ôm quyền nói: “Hành vi vừa rồi của Triển mỗ quả thật là không thỏa đáng, Triển mỗ xin nhận lỗi cùng tiên sinh. Có điều, xin tiên sinh yên tâm, Triển mỗ đã nhận định Hiểu Vân là thê tử của mình, nếu không,

Triển mỗ cũng không dám có hành vi nào quá đáng. Triển mỗ đã quyết định đợi án này kết thúc, sẽ cầu thân với tiên sinh, cưới Hiểu Vân qua cửa, mong tiên sinh thành toàn.” Dứt lời lại ôm quyền thi lễ.

Công Tôn Sách nhìn Triển Chiêu, nở nụ cười. “Như vậy thì tốt, như vậy thì tốt.” Lúc này, Công Tôn Sách mới thật sự giãn lỏng mày.

Con rể như vậy, còn cầu gì hơn? Cũng không uổng phí ngày đó ông cầu xin Bao đại nhân một nhân tình, cho bọn họ cùng nhau nam hạ, thừa dịp phải tới Hãm Không Đảo để tác hợp cho bọn họ. Phải biết, sau khi Hoàng Thượng nhắc tới chuyện tứ hôn, ông bắt đầu lo lắng cho hôn sự của Hiểu Vân, ông không muốn Hiểu Vân gả cho những công tử ăn chơi trác táng như con trai của Bàng thái sư, lại càng không muốn một ngày nào đó Hoàng Thượng tâm huyết dâng trào, đem Hiểu Vân tiến cung. Không phải ông xem trọng con gái mình, mà là Hoàng Thượng đối xử với con gái mình khác thường. Trong lòng ông biết, bất luận tình huống nào cũng không phải kết quả mà Hiểu Vân muốn.

Còn nữa, từ sau khi tin Hoàng Thượng hứa sẽ tứ hôn cho Hiểu Vân truyền ra ngoài, bắt đầu có bà mối tới cửa cầu thân, đều là con cái quan lại trong kinh thành. Rõ ràng, bọn họ đều nhắm tới việc Hoàng Thượng tứ hôn. Công Tôn Sách không ưa đám con cháu thế gia, càng không thích bọn họ có ý đồ khác, liền đuổi hết đám bà mối đó đi. Nhưng lúc nào cũng vẫn có bà mối tới cửa, trở thành nỗi phiền não của ông, đành phải nghĩ cách tìm một mối hôn nhân cho Hiểu Vân. Mà ông thấy Triển Chiêu cùng Hiểu Vân hai người ở chung rất tốt, trong lòng sinh kế, muốn tác hợp cho bọn họ, khiến Triển Chiêu trở thành con rể mình, ông vạn phần vừa lòng. Nay, coi như đại công cáo thành.

Nghĩ đến đây, Công Tôn Sách trong lòng vui vẻ, nhìn lại nhìn Triển Chiêu, thật sự là cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng vừa lòng, nhìn đến nỗi Triển Chiêu không hiểu ra sao.

“Công Tôn tiên sinh?”

“Triển hộ vệ, đến đây, ngồi xuống, để đệ tử bắt mạch cho ngươi.” Dứt lời, lấy gối bắt mạch từ trong hòm thuốc ra đặt lên bàn.

Triển Chiêu theo lời ngồi xuống, đưa tay đặt lên gối bắt mạch. Công Tôn Sách vươn tay phải, ngón trỏ và ngón giữa đặt lên mạch môn của Triển Chiêu, cẩn thận chẩn mạch.

Nhịp đập có chút trống rỗng, mạch tượng không yên ổn, xem ra gần đây có chút mệt nhọc quá sức, hơn nữa trong vòng mấy ngày, hai lần bị thương nặng, thân thể suy nhược. May có sáu mươi năm công lực của Mạnh lão tiên sinh, hơn nữa hãn còn trẻ, khôi phục cũng nhanh chóng. Có điều, đợi thương thế lành rồi, phải kê thêm một ít thuốc điều trị nữa. Như vậy, sau khi hãn cùng Hiểu Vân thành thân, ông mới có thể nhanh chóng ẵm cháu ngoại.

Nghĩ đến tương lai không xa có thể ngậm kẹo đùa cháu, ý cười trên mặt Công Tôn Sách càng đậm.

Triển Chiêu hồ nghi nhìn Công Tôn Sách, trong đầu có chút mơ hồ, luôn cảm thấy Công Tôn Sách hôm nay cười rất kỳ quái. Hơn nữa, Công Tôn Sách bắt mạch cho hắn cũng không phải một hai lần, nhưng lần này lâu nhất, hơn nữa vừa bắt mạch vừa cười quỷ dị như vậy, khiến Triển Chiêu trong lòng càng nghi hoặc.

“Công Tôn tiên sinh? Triển mỗ...”

“À.” Công Tôn Sách thế này mới rút tay về, vuốt râu nói: “Triển hộ vệ ngoại trừ thân thể hư nhược, không có gì không ổn. Có điều, vẫn nên nghỉ ngơi thêm. Ta kê một phương thuốc, uống ít thuốc sẽ hồi phục nhanh hơn.”

“Đa tạ tiên sinh.” Triển Chiêu thi lễ, lại bị Công Tôn Sách ngăn lại. “Triển hộ vệ, giữa chúng ta không cần khách khí. Người thông thả nghỉ ngơi, ta đi trước. lát nữa sẽ bảo Hiều Vân mang thuốc tới.”

Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Triển Chiêu nghĩ cũng phải, tương lai là cha vợ, không cần phải khách sáo như vậy. Vì thế không nói cảm ơn nữa, tiễn Công Tôn Sách ra ngoài.

Chương 83

Bạn Bè Tri Kỷ

Công Tôn Sách đi rồi, Triển Chiêu liền cởi áo khoác, nằm xuống giường. Từ lúc hắn vào giang hồ tới giờ, rất ít khi nằm trên giường vào ban ngày. Trong ký ức, ngoại trừ những lúc bị thương nặng không thể nhúc nhích, hình như không hề có chuyện này. Cho dù rảnh rỗi, bảo hắn ngủ ban ngày, hắn vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái. Nếu không phải Bao đại nhân đã “mệnh lệnh”, hắn sẽ không nằm trên giường, ngẩn người nhìn đỉnh màn trướng màu xám xịt.

Triển Chiêu nằm im trong chốc lát, cơn buồn ngủ chậm rãi dâng lên, lúc hắn chuẩn bị ngủ mất, đột nhiên oanh một tiếng, cơn buồn ngủ lập tức bị dọa bay tới chín tầng mây. Triển Chiêu phản xạ đưa tay hướng sang bên giường nắm lấy Cự Khuyết, quay đầu lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, lúc này mới buông tay. Có điều, thấy Bạch Ngọc Đường vẻ mặt tức giận, đặng đặng sát khí phá cửa mà vào, Triển Chiêu giật mình, lập tức ngồi bật dậy.

Bạch Ngọc Đường một cước đá văng cửa phòng, đi đến trước giường Triển Chiêu, híp lại đôi mắt hoa đào, nhìn Triển Chiêu một hồi lâu, nhìn đến Triển Chiêu cảm thấy sợ hãi. Hắn không phát hiện ra gì chứ? Nếu thật sự như vậy, ăn này không thể yên...

“Triển đại hiệp, vết thương trên người người không sao chứ?” Bạch Ngọc Đường mở miệng, nhưng giọng nói âm dương quái khí, khiến người ta cả người không thoải mái.

“À...” Triển Chiêu ngẩn người, cười nói. “Không sao, làm phiền Bạch huynh quan tâm.” Nói xong, ôm quyền thi lễ với Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường liếc nhìn Triển Chiêu, sau đó đặt mông ngồi xuống mép giường, tay ấn bờ vai của hắn, Triển Chiêu nhất thời không phòng bị, bị hắn ấn xuống giường.

“Bạch huynh, người đây là?” Triển Chiêu muốn ngồi dậy, Bạch Ngọc Đường lại không buông tay, Triển Chiêu giãy dụa, Bạch Ngọc Đường dùng sức, hai người đọ sức một phen, Triển Chiêu cuối cùng từ bỏ. Hắn vốn ở thế bị động, hơn nữa trên người bị thương, khí huyết không thông, căn bản không dám dùng lực, Bạch Ngọc Đường cậy mạnh, bình thường cũng dễ nói chuyện, nhưng lúc này, hắn không có sức để chống trả, đành để mặc Bạch Ngọc Đường ấn xuống. “Bạch huynh...”

“Triển.đại.hiệp. Bao đại nhân dặn dò người nghỉ ngơi, người cứ nằm trên giường nghỉ ngơi. cho tốt, chớ có lộn xộn. Bằng không, để đại nhân biết sẽ trách tội.” Bạch Ngọc Đường làm như quan tâm, khuyên bảo, nhưng biểu tình lại không giống.

Triển Chiêu thấy biểu hiện âm dương quái khí của hắn, đã khẳng định trò lừa đảo rút dưa của mình đêm qua đã bị phát hiện, nghĩ vẫn nên chủ động thẳng thắn thừa nhận, bồi lỗi với hắn vẫn tốt hơn: “Bạch huynh, việc rút thăm đêm qua, Triển mỗ cũng là tình thế phải làm, có chỗ lừa gạt Bạch huynh, Triển mỗ xin nhận lỗi, mong Bạch huynh đừng trách.”

“Việc.rút.thăm?” Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm Triển Chiêu, nói từng chữ một.

“Đúng, đêm qua... Triển mỗ không nên trá đổi dưa lúc rút thăm.” Triển Chiêu hào phóng thừa nhận. Việc này hắn vốn không nghĩ sẽ giấu được lâu. Đêm qua giấu được ánh mắt Bạch Ngọc Đường đã không dễ. Nếu sự tình thuận lợi, hắn không phát hiện là may mắn, có điều, nếu bị phát hiện cũng là chuyện trong dự kiến.

Bạch Ngọc Đường nghe vậy, âm thầm cắn răng. Hay cho con mèo thói người, quả thật là xảo trá. Nếu người đã tự mình thừa nhận, đừng trách Bạch Ngọc Đường ta mở miệng không lưu tình. Người có thương tích trong người, ta không thể động thủ, nhưng không động khẩu được sao? Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, trong lòng tức giận, giọng điệu nói chuyện cũng không dễ nghe.

“Không ngờ đường đường là Nam hiệp, Ngự miêu Triển Chiêu, cũng sẽ sử dụng thủ đoạn hạ lưu này. Không ngờ nha không ngờ nha, thật khiến Ngũ gia ta đau lòng. Ủng phí ta còn coi người là đối thủ, muốn so tài với người, hiện xem ra, danh xưng Nam hiệp cùng Ngự miêu của người, chẳng qua là hữu danh vô thực. Trong chốn quan trường, chỉ biết người lừa ta gạt, sử dụng thủ đoạn. Người sợ ta, không dám cùng ta đường đường chính chính quyết đấu sao?”

Triển Chiêu nghe vậy có chút dở khóc dở cười. Chẳng qua là một lần bốc thăm thôi, Bạch Ngọc Đường, người phải đến mức này sao?

“Ta thấy, công phu của ngươi cũng chỉ là công phu mèo ba chân thôi, khoa chân múa tay, chỉ thích hợp đùa giỡn trước mặt Hoàng đế, không thể đi lại trên giang hồ.” Bạch Ngọc Đường một tay đặt trên ngực Triển Chiêu, có chút ác ý dè xuống. Nhưng chỉ một chút áp lực đó, cũng khiến Triển Chiêu đau tới nhăn mặt, có điều, hắn vẫn chịu đựng không hề hé miệng, thuận tiện mang lời của Bạch Ngọc Đường từ tai này qua tai kia. Nhưng Bạch Ngọc Đường sao cứ vậy mà dùng tay, cái miệng xấu xa tiếp tục nói bậy: “Khó trách ngươi ở Diệu Võ Lâu đùa giỡn cho Hoàng đế xem, dần thân vào công môn, danh hiệu “Ngự miêu” hoàng đế ban cho, thật sự là vô cùng xứng đáng đấy! Ngươi nói đúng không? “Ngự.Miêu” đại nhân?”

Triển Chiêu phút chốc mặt đỏ rực, chỉ vì những lời nói vừa rồi của Bạch Ngọc Đường. Năm đó hắn hiển nghệ ở Diệu Võ Lâu, không phải tình nguyện, chẳng qua vì tình cảm của Bao đại nhân nên bắt buộc dĩ. Lúc trước việc này rơi vào tai người trên giang hồ, bị nói không biết bao nhiêu lời khó nghe. Khi đó hắn đều nhìn, không phải hắn không thèm để ý, mà là hắn biết giải thích cũng vô dụng. Chỉ có thể đợi thời gian dài, mọi người quên đi chuyện này. Nhưng thật ra, hắn hận nhất người ta lấy chuyện này ra nói với hắn! Nay đã nhiều năm trôi qua như vậy, chuyện đã sớm phai nhạt, không còn ai nhắc tới. Hôm nay lại bị Bạch Ngọc Đường nói ra, cơn tức giận của Triển Chiêu nhất thời dâng lên: “Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng quá đáng!”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn tức giận, trong đầu sáng khoái thoải mái thần kỳ. Thì ra con mèo này cũng sẽ nổi giận, hắn còn tưởng không có cách nào chứ! Xem ra hắn đã tìm được điểm yếu, tốt lắm, tốt lắm: “Thế nào, chẳng lẽ ta nói sai? Không phục à, không phục thì đánh ta đi!” Bạch Ngọc Đường kiêu ngạo nói xong, cả người cơ hồ đặt trên người Triển Chiêu.

“Bạch Ngọc Đường, ngươi đừng lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn, khinh người quá đáng!” Triển Chiêu đang lúc suy yếu, nằm ở trên giường, lại bị Bạch Ngọc Đường đè, lấy trạng thái hiện tại của hắn, căn bản không thể đánh lại, tức giận tới sắc mặt trắng bệch, ngực không ngừng phập phồng. Đành không để ý tới con chuột đang cười rất đáng giận kia nữa, dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, vất vả đem lửa giận ép xuống, lại thấy miệng khô lưỡi đắng, quả nhiên động khí thương thân.

Thấy bộ dáng Triển Chiêu, trong lòng Bạch Ngọc Đường sáng khoái. Tức chết ngươi, con mèo thôi!

“Tránh ra, ta muốn uống nước.” Triển Chiêu mở to mắt, đẩy nửa người Bạch Ngọc Đường đang đè lên thân mình ra. Ai ngờ hắn hoàn toàn bất động, trên mặt còn lộ vẻ cười đắc ý. Triển Chiêu nhất thời tức tới trắng mặt, con chuột này rõ ràng có ý khó xử hắn! “Bạch Ngọc Đường!”

Triển Chiêu gầm lên giận dữ, Bạch Ngọc Đường trong lòng càng vui, có điều lại sợ đê hãn lâu quá, lỡ gây ra chuyện xấu gì, mất nhiều hơn được, vội buông ra, gác chân ngồi ở bên giường, vươn ngón trỏ chỉ vào ngực Triển Chiêu, cười đến đắc ý: “Mèo bệnh chính là mèo bệnh, phát uy cũng không biến thành lão hồ!”

Triển Chiêu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, đứng dậy đi tới bên bàn muốn rót nước, kết quả đi tới bên cạnh bàn, còn chưa đụng tới ấm trà, bùm một tiếng, một cục đá bay tới, đục ấm trà thủng một lỗ, nước từ bên trong chảy ra đầy bàn. Triển Chiêu quay đầu, thấy Bạch Ngọc Đường trong tay cầm một con châu châu đá trẻ con thường chơi, đắc ý dào dạt cười nhìn hấn. Triển Chiêu mặt từ trắng chuyển thành đỏ, lại từ đỏ biến thành trắng, trong ngực nghẹn khí, không thể lưu chuyển, cảm thấy toàn thân chân khí vận hành không thông, lại nhìn khuôn mặt tươi cười đáng giận kia của Bạch Ngọc Đường, càng cảm thấy đầu đau ngực nhức, cơ thể nhoáng lên một cái.

“Triển đại ca!” Hiểu Vân vào cửa, đứng lúc nhìn thấy cảnh tượng này, vội tiến lên vài bước, bỏ đồ trong tay xuống đỡ lấy Triển Chiêu, thân thiết hỏi: “Triển đại ca, huynh sao rồi?”

Triển Chiêu suy yếu lắc đầu, tỏ ra vô sự. Hiểu Vân thấy hấn như vậy, đau lòng muốn chết, quay đầu hung hăng lườm Bạch Ngọc Đường, sau đó đỡ Triển Chiêu nằm tựa lên giường, cẩn thận gác gối đỡ sau lưng, để hấn dựa cho thoải mái. Sau đó đem cháo mình mang tới bung lại, ngồi xuống mép giường: “Triển đại ca, huynh ăn chút đồ lót dạ trước đã, lát nữa còn uống thuốc.” Hiểu Vân dịu dàng nói với Triển Chiêu xong, quấy đều cháo trong bát, thổi một chút cho nguội rồi mới đưa qua.

Triển Chiêu cảm kích nhìn Hiểu Vân, nhận bát vào tay, chậm rãi ăn. Hiểu Vân thấy hấn ăn ngon miệng, vui vẻ nở nụ cười.

Bạch Ngọc Đường mở to hai mắt ngây người nhìn bọn họ. Tuy rằng Hiểu Vân cũng từng làm chuyện đó cho hấn, nhưng vì sao lúc này nàng làm cho Triển Chiêu, cảm giác hoàn toàn khác nhau? Tự nhiên như vậy, hài hòa như vậy, ấm áp như vậy, thậm chí giữa hai người có cảm giác vô cùng thân thiết. Loại cảm giác này, hấn chưa từng cảm nhận được trên người Hiểu Vân. Hơn nữa, từ sau khi vào phòng, ánh mắt của nàng hầu như không rời khỏi Triển Chiêu. Mà ánh mắt nàng nhìn hấn ta, dịu dàng như vậy, đau lòng như vậy, quyến luyến như vậy... Thật giống như nhìn bảo vật quý giá nhất.

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cảm thấy trong ngực từng trận co rút, đau tới khó nhịn. Thì ra là thế, thì ra là thế... Nàng không phải không hiểu tâm tư của hấn, mà là lòng của nàng đã có người khác, căn bản không thể tiếp nhận tâm tư của người nào nữa! Khó trách ngày ấy nàng từ chối hấn cầu thân. Khó trách nàng mấy ngày trước ngồi trong phòng hấn đối diện cửa sổ mà thờ ngẩn than dài, đối diện cửa sổ phòng hấn, chính là phòng của Triển Chiêu! Nàng ở trong phòng của hấn, thể hiện nhớ nhung với người khác!

“... Bạch huynh?” Triển Chiêu ngẩng đầu, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, ánh mắt của hắn, hỗn loạn giữa phần nộ và hận ý, nhìn hắn (Bạch Ngọc Đường) như đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than. Cảm giác này, không giống với cảm giác hồi nãy cùng hắn (Triển Chiêu) so đo chuyện đêm qua.

Bạch Ngọc Đường không trả lời, trừng mắt nhìn hai người một hồi, xanh mặt phẩy tay áo bỏ đi. Hiểu Vân quay đầu, chỉ nhìn thấy bóng dáng hắn nổi giận đùng đùng.

“Ngũ ca?”

Chân Bạch Ngọc Đường bị kìm lại, lưng cứng đờ, ngừng một chút, đầu cũng không quay lại bước khỏi cửa phòng, vận khinh công chạy vội đi, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Hiểu Vân nhìn cửa phòng rộng mở, không hiểu ra sao: “Triển đại ca, Ngũ ca làm sao vậy? Các huynh xảy ra chuyện gì?” Lúc nàng vào phòng còn thấy Bạch Ngọc Đường cười mười phần vui vẻ, sao một chút đã thay đổi? Sắc mặt biến đổi so với lật sách còn nhanh hơn.

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cười lắc đầu. “Không có việc gì, Bạch huynh bởi vì chuyện đêm qua mà tức giận với ta!”

“Chuyện đêm qua?” Bị Triển Chiêu nhắc tới, Hiểu Vân bỗng nhớ ra, lúc trước Bạch Ngọc Đường từng nói Triển Chiêu lừa hắn gì đó: “Đêm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân tò mò nhìn mình, liền đem chuyện bắt thăm ở nhà ăn kể lại một lần.

“Hai chiếc đĩa kia hẳn là dài bằng nhau rồi...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, cười có chút bất đắc dĩ. Nàng cũng không ngờ, Triển Chiêu còn biết tính kẻ người khác, nhưng mục đích lại khiến người ta dở khóc dở cười. Nào có người như vậy chứ?

Triển Chiêu cười gật đầu, “Đúng vậy, Hiểu Vân quả nhiên thông minh.”

Hiểu Vân vẻ mặt bất đắc dĩ, lườm Triển Chiêu một cái: “Triển đại ca, ta cho tới bây giờ vẫn chưa thấy hay nghe nói có người “không từ thủ đoạn” chỉ vì muốn đặt mình vào hiểm cảnh. Về sau đừng như vậy nữa!”

Triển Chiêu cười cười, không nói gì, vài ba miếng giải quyết nốt chỗ cháo còn lại. Hiểu Vân nhận lại bát không, đặt một bên, lại lấy vải bố thấm ướt, đưa vào tay Triển Chiêu.

“Không bằng để ta đi xem, huynh làm vậy cũng vì muốn tốt cho huynh ấy, ân tình trong chuyện này còn chưa nói, tức giận là không đúng, Hai người các huynh còn nháo lớn chuyện này, thật đúng là làm người ta thấy buồn cười. Ngũ ca tính tình cố chấp, để ta đi khuyên nhủ.”

Nghe Hiểu Vân nói như vậy, tay Triển Chiêu đang lau miệng dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn nàng: “Việc này, vẫn là để ta đi.”

“Không được!” Hiểu Vân lập tức phủ quyết đề nghị của Triển Chiêu, “Hiện giờ huynh cần phải nghỉ ngơi, đại nhân nói, hôm nay huynh một bước cũng không được rời khỏi phòng, chỉ có thể nằm trên giường!”

Triển Chiêu bị khí thế mạnh mẽ của nàng chọc cười, vừa rồi hắn cũng đã chuẩn bị đi nghỉ, chính là bị Bạch Ngọc Đường phá ngang, hiện giờ không còn tâm trạng này: “Hiểu Vân, nàng lại đây.” Triển Chiêu vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Hiểu Vân tới ngồi. Hiểu Vân theo lời dịch vị trí: “Thế nào?”

Tay phải Triển Chiêu khoác lên vai nàng, xấp tới gần. Hiểu Vân sững sốt, nghĩ hắn muốn hôn nàng, mặt đỏ rực lên, kết quả còn chưa kịp phản ứng đã mất đi ý thức.

Bạch Ngọc Đường một đường chạy như điên, cũng không biết đã chạy bao lâu, rất xa, chỉ cảm thấy tiếng gió vù vù ở bên tai, trong đầu không ngừng hiện lên đủ loại hình ảnh lúc hắn và Hiểu Vân cùng một chỗ.

Lần đầu bọn họ gặp mặt, nàng nhìn mặt hắn, ngây người hồi lâu, lúc hắn nói chuyện với nàng, khuôn mặt nàng đỏ bừng giống như trái táo. Lần thứ hai bọn họ gặp mặt, hắn gặp được nàng trên đường chạy trốn, trên người nàng có một mùi hương tự nhiên, vẫn luôn rõ ràng. Lần thứ ba gặp mặt, trong lúc vô ý hắn đã tổn thương nàng, nhưng nàng chưa từng trách cứ hắn. Bọn họ cùng đi thanh lâu, hắn thậm chí trực tiếp kéo vai nàng đi. Từ lúc bọn họ quen biết tới nay, vẫn nói nói cười cười, cãi nhau âm ỹ, ở chung thật vui vẻ.

Hắn vẫn cảm thấy, lúc bọn họ ở bên nhau, cảm giác vô câu vô thúc tự do tự tại đó, người khác không thể cho nàng. Nhưng mà, điều đó đại diện cho cái gì chứ? Trong lòng nàng, hắn căn bản không phải người kia, không phải!

Âm thanh nàng gọi mình là “Ngũ ca” còn vang bên tai, nhưng hiện giờ nhớ tới, cảm thấy thật chói tai. Nha đầu, nha đầu! Ta muốn ta đối với muội là đặc biệt, là đặc biệt! Nhưng rõ ràng trong lòng muội không có ta, trong lòng không có ta...

“A...”

Một tiếng thét dài, vang lên bên bờ Kim Thủy, khiến mặt sông băng chấn động vài lần. Âm vang một tiếng, tay phải Bạch Ngọc Đường vung lên, đánh một chưởng xuống, đập vỡ mặt băng thành vô số khối băng nhỏ, tản mát trôi qua một bên.

Triển Chiêu đuổi theo Bạch Ngọc Đường tới nơi, mắt không ít sức lực. Trên thân hắn còn thương tích, khí huyết không thuận, lại cưỡng ép vận công, lúc đuổi tới, cổ họng có chút ngọt, lại nôn ra một búng máu. Triển Chiêu vung trộm nôn ra sau lưng Bạch Ngọc Đường rồi mới đi tới, dừng trước mặt hắn vài bước. “Bạch huynh.”

Bạch Ngọc Đường nhìn thẳng phía trước, không quay đầu, cũng không quan tâm tới Triển Chiêu. Triển Chiêu thấy hắn không đáp liền nói tiếp: “Bạch

huynh, Triển mỗ đã cầu thân với Công Tôn Tiên Sinh, đợi vụ án này xong, sẽ cùng Hiếu Vân thành thân.”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới biết vì sao Hiếu Vân cùng Triển Chiêu ái muội như vậy, thì ra bọn họ sắp thành thân, cảm thấy trở tay không kịp. Nhanh như vậy, nhanh như vậy! Thì ra nói cho cùng, mình lại biết sau cùng! Bạch Ngọc Đường lúc này thật sự không biết nên khóc hay nên cười, trong đầu ngũ vị tạp trần, không biết là tư vị gì. Thu tay nắm chặt thành quyền, lại thả ra, lặp đi lặp lại hồi lâu, vẫn không nói gì.

Triển Chiêu thấy hấn vẫn không đáp, chỉ thở dài một tiếng, không nói gì thêm, đứng lặng một bên, nhìn mặt băng bị phá thủng. Có mấy khối băng trôi lơ lửng trên mặt sông, giống như học theo bọn họ, không hề nhúc nhích.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Bạch Ngọc Đường mới xoay người, nhìn Triển Chiêu, mở miệng nói: “Triển Chiêu, ta chỉ hỏi ngươi một câu.”

Triển Chiêu xoay người, đối mặt với Bạch Ngọc Đường, chấp tay thi lễ, “Bạch huynh mời nói.”

“Ngươi, có thể trân trọng nàng cả đời không?” Bạch Ngọc Đường yên lặng nhìn Triển Chiêu, hỏi.

“Triển mỗ thề với trời, chỉ cần Triển mỗ còn sống một ngày, sẽ yêu thương bảo vệ nàng một ngày.” Triển Chiêu thản nhiên nhìn lại Bạch Ngọc Đường, trả lời.

“Tốt. Triển Chiêu, ta sẽ nhớ kỹ lời ngươi vừa nói. Nếu có một ngày, ngươi đối xử không tốt với nàng, ta sẽ không chút do dự đem nàng đi. Ngươi hãy nhớ cho kỹ.”

“Triển mỗ nhớ kỹ, có điều, chỉ sợ Bạch huynh không có cơ hội đó.”

“Ha ha.” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu, nở nụ cười. Hấn chính là lần đầu tiên thấy Triển Chiêu kiêu ngạo mà nói một câu như vậy. “Tốt! Ta mỗi mắt mong chờ.”

Triển Chiêu thấy Bạch Ngọc Đường cười, cũng nở nụ cười theo: “Bạch huynh, tản bộ xong rồi, cũng nên trở về Khai Phong phủ. Lúc này ở Khai Phong phủ đang là thời kỳ đặc biệt.”

Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn Triển Chiêu, người của Khai Phong phủ quả nhiên quá đáng, nhất là Triển Chiêu, luôn biết cách khi dễ người. Hấn vừa mới tình trường thất ý, lại không biết cảm thông, vừa mới nói xong đã bắt đầu sai bảo, một chút cũng không hề khách khí.

“Ta đi trước, ngươi cứ từ từ mà về, bằng không vết thương trên người tăng thêm, nha đầu đó lại oán ta, ta ăn không tiêu. Còn nữa, sau khi trở về nhớ súc miệng, miệng đầy mùi tanh, đừng tưởng rằng người khác nhìn không thấy cũng người không thấy.” Vừa dứt lời, bóng dáng đã xa.

Nhìn bóng trắng chạy xa dần, dung nhập vào màu trắng của trời đất, Triển Chiêu vui mừng không thôi. Bằng hữu như vậy, nhân sinh cần gì hơn.

Chương 84

Đùa Giỡn Trước Mặt Người Khác

Hieu Vân bung thuốc vào phòng Triển Chiêu, kết quả chẳng thấy ai, chỉ biết bắt đắc dĩ lắc đầu thờ dài. Triển Chiêu quả thật là người không chịu ngồi yên, vì mệnh lệnh cưỡng bức của Bao đại nhân, miễn cưỡng nằm thêm một buổi tối. Sáng sớm hôm sau đứng lên tiếp tục làm việc.

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Hieu Vân có chút tức giận, chiều hôm qua, Triển Chiêu vậy mà điểm huyết ngữ của nàng, tự mình đi tìm Bạch Ngọc Đường. Lúc nàng tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên giường, đã trôi qua nửa ngày. Có điều, sau đó nghe nói hai người bọn họ đã “tiêu tan hiềm khích” làm hòa như ban đầu, nàng còn chưa hỏi tới đâu.

Hieu Vân vừa nghĩ vừa bung thuốc thẳng tới thư phòng của Bao đại nhân. Mấy ngày này một khắc Triển Chiêu cũng không thể rời khỏi phủ nha, cho nên lúc này hẳn là hẳn đang ở chỗ thư phòng của Bao đại nhân.

Đi được nửa đường, lại gặp Văn Hồng Ngọc, Hieu Vân chào hỏi với nàng: “Đường phu nhân.”

Văn Hồng Ngọc cười cười, sau đó nhìn đồ trên tay nàng: “Hieu Vân cô nương, đây là...?”

Hieu Vân cười có chút bất đắc dĩ, nói. “Đây là thuốc của Triển đại ca, huynh ấy không có ở phòng, tôi đưa tới thư phòng cho huynh ấy.”

“Ta cũng đang muốn đi tìm Bao đại nhân, không bằng đi cùng đi.” Văn Hồng Ngọc đề nghị.

“Được.” Hieu Vân gật đầu. Sau đó hai người cùng đi tới thư phòng Bao đại nhân.

Văn Hồng Ngọc đi bên cạnh Hieu Vân, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu liếc nhìn nàng một cái. Kỳ thật nàng thích Hieu Vân. Nàng ấy khác với những nữ tử nàng thường gặp gỡ. Nàng ấy thẳng thắn, ngay thẳng, không chút ra vẻ, lại biết cười thoải mái. Lá gan rất lớn, là một người muốn làm gì sẽ làm cái đó. Tuy có thể coi là một “tiểu cô nương dòng dõi thư hương”, nhưng tính tình bộc trực thẳng thắn, so với nhiều cô nương xuất thân võ lâm thế gia còn rõ rệt hơn. Tuy rằng bình thường thoát nhìn ngoan hiền, giống như một con thỏ, nhưng một khi gặp chuyện khẩn cấp, nổi giận lên lại rất dọa người. Nghĩ đến tình hình hôm qua, Văn Hồng Ngọc lại nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hieu Vân một cái.

Hieu Vân nhận thấy ánh mắt Văn Hồng Ngọc thường xuyên nhìn về phía mình, cũng nghiêng đầu nhìn nàng ấy. Ánh mắt hai người gặp nhau, Hieu Vân

hỏi Văn Hồng Ngọc: “Tôi có gì không thích hợp sao? Vì sao Đường phu nhân cứ nhìn tôi như vậy?”

Văn Hồng Ngọc hơi ngạc nhiên rồi lập tức nở nụ cười: “Không có gì, chỉ cảm thấy Hiểu Vân cô nương hôm nay không giống hôm qua.”

“Vậy à?” Hiểu Vân nhướn mi, “Có gì không giống?”

Văn Hồng Ngọc cười cười, sau đó chỉ vào mái tóc. “Nơi này.”

“Nơi này?” Hiểu Vân giơ một ngón tay sờ lên tóc của mình, đụng tới một thứ gì đó lạnh lẽo. Đó là...

“Từ hôm tới đây tới giờ, lần đầu thấy Hiểu Vân cô nương cài trâm đây.”

Hiểu Vân cười cười, trả lời phải. Ngày thường nàng lười biếng, không thích búi tóc, cũng rất ít khi mang trâm cài, luôn cảm thấy rất phiền toái. Phần lớn là tết tóc thành bím hoặc dùng dây buộc lại cho xong việc. Có điều hôm nay để cài cây trâm này, nàng đặc biệt gọi Tiểu Thúy búi tóc cho nàng. Đây là vật Triển Chiêu đưa cho nàng đêm qua, thoát nhìn không giống đồ cũ, hẳn không phải do mẫu thân hẳn hay ai đó để lại. Cũng không biết hẳn mua lúc nào, là mua riêng cho nàng, hay là chuẩn bị tặng cho vợ tương lai. Lúc Triển Chiêu tặng cho nàng, hẳn cũng không nói gì, chỉ nói tặng nàng. Có điều, chuyện này không quan trọng, quan trọng là, cây ngọc trâm này là tặng cho nàng, mà nàng rất thích, vì thế hôm nay lập tức đeo lên.

Hai người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã tới thư phòng của Bao đại nhân. Có điều kỳ quái là cửa thư phòng mở rộng, nhưng không có ai canh giữ.

“Ồ, Trương Long Triệu Hồ bọn họ sao lại không canh gác ở đây?” Văn Hồng Ngọc cũng phát hiện có chút không thích hợp.

Hai người vội vàng đi vào thư phòng, vừa nhìn tới bên trong thư phòng liền hoảng sợ. Triển Chiêu cùng đám Trương Long Triệu Hồ năm người quỳ thẳng tắp trên mặt đất. Bạch Ngọc Đường đứng ở một bên, bộ dáng vô cùng bất đắc dĩ, Công Tôn Sách cũng đứng ở một bên nhíu chặt mày, còn Bao đại nhân ngồi trước thư án, mặt căng thẳng.

“Bọn họ...” Văn Hồng Ngọc nhìn đám người Triển Chiêu quỳ trên mặt đất ngẩn người. Xảy ra chuyện gì vậy?

“Triển đại ca...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, nhìn Bạch Ngọc Đường, không hiểu ra sao. Hiểu Vân bung máy thứ đang cầm trên tay đặt ra bên ngoài rồi vội vàng đi vào hỏi: “Đại nhân, xảy ra chuyện gì? Triển đại ca bọn họ vì sao đều quỳ ở đây?”

Bao đại nhân ngẩng lên nhìn Hiểu Vân, lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ. “Biên quan truyền đến tin tức, Địch Thanh đầu nhập vào địch quốc, dẫn quân tấn công thành trì Đại Tống.”

“Chuyện này, chuyện này cùng Triển đại ca bọn họ có liên quan gì, vì sao bọn họ phải quỳ ở đây? Hơn nữa, Địch nguyên soái sao có thể phản quốc.”

“Hiểu Vân, ngày đó nếu không phải chúng ta để Địch nguyên soái chạy thoát, cũng không có kết quả hôm nay. Địch nguyên soái phản quốc, khiến đại nhân cũng bị liên lụy. Chúng ta làm sai, đang thỉnh tội với đại nhân.” Triền Chiêu quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn Hiểu Vân, nhú chặt chân mày nói.

“Chuyện này...” Hiểu Vân nghe vậy không hiểu. Tuy rằng nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng trong trí nhớ của nàng, Địch Thanh là đại trung thần của Tống triều, chuyện này theo lý không thể là sự thật mới đúng. Hiểu Vân chuyển hướng Bao đại nhân hỏi: “Đại nhân, Địch nguyên soái phản quốc, dẫn quân tấn công biên cảnh, là thật sao?”

Bao đại nhân lắc đầu, “Địch nguyên soái có thật sự phản quốc theo địch hay không, chưa kết luận được.”

“Chúng tướng sĩ chính mắt thấy, Địch nguyên soái đầu đội mặt nạ quý, thân mặc chiến giáp vàng, xuất hiện trong quân địch, còn có soái kỳ có chữ “Địch” xen giữa quân kỳ của địch, chẳng lẽ còn là giả?” Triền Chiêu nói vô cùng đau đớn. “Địch nguyên soái dẫn quân tấn công tam quan là sự thật. Ngày đó thuộc hạ thả Địch nguyên soái, là thất trách. Hôm nay thuộc hạ cùng các huynh đệ muốn ra biên ải, tước nã Địch Thanh trở về, tẩy oan cho đại nhân.”

“Triền hộ vệ!” Bao đại nhân lắc đầu, “Các ngươi đã theo bản phủ nhiều năm, vì sao tới giờ vẫn còn xúc động như thế.”

“Đại nhân, Triền đại ca bọn họ cũng là nhất thời phẫn uất mà u mê, mới xúc động như vậy. Có thể thấy Triền đại ca bọn họ là sốt ruột muốn bảo vệ cho đại nhân!” Hiểu Vân cuối cùng cũng hiểu được ngọn ngành, nghe Bao đại nhân nói như vậy, liền thay Triền Chiêu bọn họ nói mấy lời.

Bao đại nhân nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Triền Chiêu bọn họ. “Triền hộ vệ, các ngươi đứng lên trước đã.”

“Đại nhân...” Triền Chiêu nhìn Bao đại nhân.

“Đứng lên nói tiếp.” Bao đại nhân trầm giọng nói.

Triền Chiêu cùng Trương Long Triệu Hồ bốn người lúc này mới đứng lên.

Hiểu Vân tiến lên từng bước, đi đến bên cạnh Triền Chiêu nói. “Triền đại ca, huynh thật sự là nóng vội quá. Huynh nghĩ “Địch nguyên soái” là kẻ đầu mang mặt nạ quý, mặc chiến giáp, ngồi trên lưng ngựa, từ xa đứng giữa quân địch kia, nhưng ai biết hẳn có phải thật sự là Địch nguyên soái hay không chứ?”

“Nàng muốn nói, “Địch nguyên soái” kia là giả?” Triền Chiêu nhíu mi, nghiêng đầu nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Bao đại nhân. Lúc bản thân nghe được tin Địch Thanh phản quốc, liền lửa giận công tâm, cũng không nghĩ còn có một tầng như vậy, suýt nữa trúng phải mưu kế của Tây Hạ.

Bao đại nhân gật đầu, nói. “Lời của Hiểu Vân nói đúng. Các ngươi xem đi, theo bản phủ phá án nhiều năm, còn không rõ ràng bằng Hiểu Vân, gặp chuyện không bình tĩnh suy xét.”

Bị Bao đại nhân nói như vậy, đám Triển Chiêu đều nhìn Hiểu Vân, khiến nàng có chút ngượng ngùng: “Đại nhân, ngài quá khen, Triển đại ca bọn họ cũng vì sốt ruột muốn bảo vệ đại nhân, hơn nữa, việc này có liên quan tới bọn họ, bọn họ mới nhất thời không suy nghĩ cẩn thận.”

“Hiểu Vân, người nói xem, việc này là thế nào.” Bao đại nhân nhướn mi, nhìn Hiểu Vân. Nàng vừa nghe kể lại sự tình, đã có thể nghĩ tới điểm kỳ quái trong đó, khiến ông chỉ biết thở dài. Nàng, thật sự thông minh, phản ứng rất nhanh!

Hiểu Vân thật không ngờ Bao đại nhân lại điểm danh mình nói, sững sốt một chút mới đáp: “Tiểu nữ cảm thấy, chuyện này tất nhiên là kế phản gián của Tây Hạ. Có lẽ hiện tại Địch nguyên soái đã tới Tây Hạ. Tây Hạ lang chủ thừa cơ hội tìm người giả dạng Địch nguyên soái, tấn công biên thành của chúng ta, ý đồ cắt đứt đường lui của Địch nguyên soái. Mặc dù Địch nguyên soái vẫn tiếp tục kiên trì không chịu đầu quân cho Tây Hạ, nhưng quân ta cũng sẽ mất đi một viên đại tướng. Chuyện này đối với quân ta mà nói là một tổn thất lớn, mà đối với Tây Hạ, là chuyện tốt. Mà chuyện này, mới là mục tiêu cuối cùng của vụ án này.”

Bao đại nhân nghĩ một chút, nhìn Hiểu Vân hỏi: “Vì sao người có thể khẳng định như vậy? Theo như người nói, chúng ta không nhìn ra “Địch nguyên soái” kia là thật hay giả, hẳn có thể là giả, nhưng cũng có thể là thật.” Tuy ông tin tưởng Địch Thanh, nhưng tình hình trước mắt không rõ, lại không có chứng cứ, ông không có cách nào chứng minh Địch Thanh trong sạch. Mà Hiểu Vân lại nói mười phần khẳng định. Vì cái gì nàng có thể khẳng định như vậy chứ? Bao đại nhân nhìn Hiểu Vân, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Chuyện này...” Hiểu Vân nâng cằm suy nghĩ một chút mới nói: “Tiểu nữ cũng không biết, nhưng tiểu nữ tin tưởng Địch nguyên soái sẽ không làm chuyện có lỗi với Đại Tổng. Ông ấy là một vị nguyên soái tốt, là một đại trung thần. Tiểu nữ tin tưởng Địch nguyên soái, bởi vì Bao đại nhân tin tưởng Địch nguyên soái.”

Bao đại nhân nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, trong lòng lặp lại lời của Hiểu Vân vừa rồi: tiểu nữ tin tưởng Địch nguyên soái, bởi vì Bao đại nhân tin tưởng Địch nguyên soái. Đứa nhỏ Hiểu Vân này, hiểu rất rõ tâm tư của ông. Bao đại nhân gật đầu: “Đúng vậy, bản phủ cũng tin tưởng vững chắc, Địch nguyên soái bất luận thế nào cũng không đi theo địch phản quốc!”

“Một khi đã như vậy, đại nhân sao không tiến cung diện thánh, giải thích việc này?” Bạch Ngọc Đường ở một bên trầm mặc nghe hồi lâu, giờ phút này mới nói.

Bao đại nhân nghe xong, bắt đắc dĩ lắc đầu, “Nay Địch nguyên soái người ở Tây Hạ, mà thống soái quân địch lại mang mặt nạ, bản phủ phải giải thích thế nào? Tuy bản phủ tin tưởng Địch nguyên soái, nhưng mà giờ phút này lại không tìm ra chứng cứ ông ấy trong sạch.” Dứt lời, Bao đại nhân trầm mặc.

Mọi người trong phòng ngơ ngác xem ta, ta nhìn người, cũng không biết làm sao. Trong nhất thời, mười người trong thư phòng đều yên tĩnh, một chút tiếng vang cũng không có. Áp lực bao phủ toàn bộ thư phòng, không khí ngưng trọng khiến người ta khó mà thở nổi.

Hiệu Vân thấy một đám mặt co mày cau, đột nhiên trong lòng sinh ra một kế. Tiến lên một bước tới trước thư án của Bao đại nhân, nói với ông: “Đại nhân, ngài không cần lo lắng, tiểu nữ tin tưởng, chỉ cần chúng ta cố gắng tra tìm manh mối, thu thập chứng cứ, tất nhiên sẽ có lúc công bố rõ ràng chân tướng cho thiên hạ được biết.”

Bao đại nhân nghe nàng an ủi như vậy, khóe miệng nở một nụ cười, nhưng nụ cười đó vẫn mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng chua xót, đôi mày nhíu lại vẫn không thấy giãn ra. “Hiệu Vân vậy mà tin tưởng mười phần, sự tin tưởng này của ngươi từ đâu mà tới? Có diệu kế gì chăng?”

Hiệu Vân tay trái đỡ khuỷu tay phải, tay phải chống má, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Diệu kế không có. Tiểu nữ có tin tưởng bởi vì tiểu nữ tin...”

“Tin cái gì?” Bao đại nhân nhướn mi. Người đứng trong phòng đều không chuyển mắt nhìn Hiệu Vân, chờ câu trả lời của nàng.

Hiệu Vân nhìn chung quanh một vòng, rất chân thành nhìn bọn họ, cuối cùng, tay trái chống nạnh, tay phải vươn ra, ngón trỏ dùng sức chỉ về phía trước, cùng lúc đó nói ra một câu vang dội: “Chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một!”

A, ta cuối cùng, cuối cùng cũng nói được câu nói chí lý của giới trinh thám rồi! Hơn nữa, còn đứng trước mặt Bao đại nhân đại danh lừng lẫy mà nói ra, thật quá ngiên đi... Không biết những lời này có thể khiến bọn họ bị sét đánh, tạo hiệu quả gây cười không đây? Trong lòng Hiệu Vân dạt dào đắc ý, lại nhìn phản ứng của bọn họ. Ai nấy đều tròn tròn mắt, ngây ngốc nhìn nàng, vẻ mặt kinh ngạc.

Hiệu Vân thu hồi tay phải, sờ sờ cằm, nhíu mày. Chẳng lẽ lời này quá hiện đại, đối với bọn họ mà nói quá khó hiểu, không đạt hiệu quả khôi hài, kết quả còn dọa tới bọn họ? Xem bọn họ ai nấy đều tròn tròn mắt há mồm, Hiệu Vân có chút ảo não. Quả nhiên, những lời này không có hiệu quả gì. Ôi, uổng phí nàng ra sức biểu diễn. Đáng tiếc, đáng tiếc.

Xì một tiếng, có nhân bật cười. Hiệu Vân nhìn lại, là Văn Hồng Ngọc. Hiệu Vân cảm kích nhìn nàng một cái, cuối cùng là có người cổ vũ. Tiếp theo, Bao đại nhân cũng bật cười, vuốt ve chòm râu của mình, gật đầu nói: “Không sai, Hiệu Vân nói có lý, chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một, chỉ cần chúng ta cố gắng truy tìm, tất nhiên sẽ khiến chân tướng được công bố khắp thiên hạ.”

Lúc này, những người còn lại cuối cùng cũng phản ứng, gật đầu phụ họa. Hiệu Vân thấy phản ứng của bọn họ, có chút dở khóc dở cười. Nàng có thể xem như là đùa giỡn thành công không?

Dặn dò Triển Chiêu uống thuốc xong, Hiểu Vân liền rời khỏi thư phòng. Chuyện bắt phạm nhân, nàng không thể giúp, vẫn không nên gây thêm phiền phức cho bọn họ. Mới ra cửa đi chưa được mấy bước, liền bị Văn Hồng Ngọc gọi lại.

“Hiểu Vân cô nương!”

“Đường phu nhân? Phu nhân không phải có chuyện muốn tìm Bao đại nhân sao? Vì sao nhanh như vậy đã đi ra rồi?” Hiểu Vân dừng bước, quay lại nhìn Văn Hồng Ngọc.

Văn Hồng Ngọc bước nhanh tới gần, “Có một chút việc nhỏ thôi, nói xong rồi, cùng đi đi.”

“Được.” Hiểu Vân gật đầu, hai người liền sóng vai đi.

“Đúng rồi.” Đang đi, Văn Hồng Ngọc đột nhiên dừng bước, Hiểu Vân cũng dừng lại nhìn nàng.

“Làm sao vậy?”

“Mới vừa rồi câu nói kia của Hiểu Vân cô nương thật sự là...”

Câu nói kia? Chân tướng, vĩnh viễn chỉ có một? Hiểu Vân nhướn mi, nhìn Văn Hồng Ngọc, hỏi. “Như thế nào?”

Văn Hồng Ngọc nhếch môi nở nụ cười, sau đó, giơ ngón tay cái với Hiểu Vân: “Thật là rất tốt, rất mạnh mẽ!”

Hiểu Vân sững sốt, khuôn mặt đang mỉm cười liền cứng tại chỗ. Rất tốt, rất mạnh mẽ? Lời này sao lại có cảm giác rất hiện đại? Hiểu Vân có cảm giác xúc động run rẩy. Không ngờ ở Tống Triều đã có người nói như vậy: “Ta có thể coi Đường phu nhân đang khen ta không?”

Văn Hồng Ngọc cười, “Đương nhiên, lời này thật sự rất sâu sắc, chính là chân lý! Hiểu Vân cô nương có kiến thức bậc này, nói được những lời này, thật khiến Hồng Ngọc bội phục.”

Hiểu Vân ngượng ngùng cười cười, lời lẽ đạo văn, kết quả lại được khen, thật là ngượng. “Đường phu nhân quá khen, cái này...” Đây là do Goushou lão nhân sáng tạo, trích lời thoại kinh điển của Conan mà thôi.

“Sao?” Văn Hồng Ngọc nhướn mi, nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân lắc đầu, “Không có việc gì, Hiểu Vân bị Đường phu nhân khen mà ngượng ngùng, không biết nói gì mới phải.”

Văn Hồng Ngọc không nói gì thêm, chỉ cười với Hiểu Vân.

Chương 85

Hạnh Phúc Của Ai

Hai ngày qua, Hiểu Vân đều đưa thuốc tới phòng Triển Chiêu sau giờ cơm chiều. Phương thuốc mà Công Tôn Sách kê phải uống ngày hai lần sáng tối. Vốn dĩ Hiểu Vân còn muốn kiểm tra tình hình hồi phục vết thương trên người Triển Chiêu, nhưng Triển Chiêu nói sao cũng không cho Hiểu Vân nhìn, nói vết thương đang hồi phục rất tốt, hơn nữa, Công Tôn Sách đã kiểm tra cho hẳn, Hiểu Vân đành phải thôi.

Nhìn Triển Chiêu uống hết chén thuốc lớn, Hiểu Vân đưa tiếp một chén trà cam thảo pha sẵn từ trước tới trước mặt Triển Chiêu: “Đây, uống cho đỡ đắng đi. Cha nói thứ này sẽ không ảnh hưởng tới tác dụng của thuốc, hơn nữa cũng tốt cho cơ thể.”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân mỉm cười tiếp nhận chén trà, uống từng ngụm.

Hiểu Vân ngồi đối diện Triển Chiêu, hai tay chống má, không chuyển mắt nhìn hẳn. Đối với hẳn, nàng thật sự là nhìn mãi không chán. Nhờ Cát Thu Nương, mấy ngày qua Triển Chiêu cơ bản mỗi ngày đều ở trong phủ nha, nàng cũng thường xuyên được gặp hẳn. Đây đại khái là điểm tốt duy nhất Cát Thu Nương mang lại sau khi ả xuất hiện.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân nhìn mình như vậy, cười sùng nịnh, vươn ngón trỏ hẩy mũi của Hiểu Vân: “Sao lại nhìn ta như vậy?”

Hiểu Vân cười, buông tay trái, miệng lải nhải: “Khó có được nhiều ngày huynh đều ở nhà, ta có thể mỗi ngày đều nhìn thấy huynh, đương nhiên muốn nhìn kỹ hơn một chút.”

Triển Chiêu thờ dài, tay đưa qua, cách bàn cầm lấy bàn tay của Hiểu Vân, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ngón tay nàng, yên lặng nhìn nàng.

“Hiểu Vân, đợi vụ án lần này xong, chúng ta sẽ thành thân nhé?”

“Thành... Thành thân?” Hiểu Vân mở to mắt nhìn Triển Chiêu, kinh ngạc đến ngay cả nói chuyện cũng cà lăm. Hẳn, hẳn, hẳn... lại cầu hôn với nàng nữa.

Hiểu Vân ngây ngốc nhìn Triển Chiêu, không biết là kinh hay hỉ. Tuy rằng bọn họ đã thân thiết, xác định quan hệ “bạn trai bạn gái”. Nhưng mà, nàng vẫn còn chưa nghe hẳn nói ba chữ kia đâu! Được rồi, cho dù nói ba chữ kia rất khó, nhưng mà, “ta thích nàng” ba chữ này cũng phải nói chứ? Sao lại trực tiếp nhảy sang cầu hôn rồi?

Triển Chiêu có chút nghi hoặc, đối với bộ dáng kinh ngạc không nói nên lời của nàng, nhú đầu mày hỏi: “Sao thế, có gì không ổn sao?” Bọn họ đã thân mật tới mức này, chẳng lẽ không nên thành thân sao? Với lại, cứ tiếp tục kéo dài, khó tránh khỏi đem dài lắm mộng, hẳn nên sớm lấy nàng vào nhà, thông báo với thiên hạ nàng là nữ nhân của hẳn mới được.

“... Triển đại ca, cái đó... huynh... vì sao muốn kết hôn với ta?” Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, nói ra vấn đề.

Triển Chiêu nghe vậy, trên mặt cứng đờ, lập tức trầm mặt, mắt nheo lại nhìn Hiểu Vân: “Nàng nói gì?”

“À...” Hiểu Vân không phải không nhận ra ánh mắt của Triển Chiêu lộ ra hơi thờ ngụy hiêm, nhưng nàng thật sự muốn nghe hắn nói với nàng câu kia. “Ta... ta không biết.”

“Nàng không biết?” Triển Chiêu nhướn mi, yên lặng nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân đột nhiên cảm thấy sau lưng một trận lạnh lẽo, lỗ chân lông trên người dựng đứng. Ánh mắt của Triển Chiêu thoạt nhìn có chút nguy hiêm, nàng tới bây giờ còn chưa từng thấy hắn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, xem ra hắn thật sự đã tức giận. Hiểu Vân run rẩy, muốn rút bàn tay đang bị hắn nắm lại, ai ngờ, trên tay căng thẳng, ngay sau đó cả người bị kéo qua.

Một trận trời đất xoay chuyển, Hiểu Vân bị người đó ôm vào trong ngực, kinh hô thành tiếng. Không đợi nàng kịp phản ứng, môi bị người đó bịt lại. Theo đó là hơi thở nóng rực cùng nụ hôn mạnh mẽ, mang theo ý tứ trừng phạt, đoạt lấy đôi môi của nàng. Răng nanh cứng rắn, khiến môi nàng có chút đau đớn.

“Triển, a...”

Hiểu Vân há mồm, lại bị lưỡi của Triển Chiêu thần tốc tiến vào, dây dưa, mút lấy, răng nhẹ nhàng va chạm, không đau đớn mà triền miên, phiếm tình. Hiểu Vân chỉ cảm thấy toàn thân như nhũn ra, bao nhiêu sức lực trên người đều bị hút hết, chỉ có thể để mặc hắn tùy ý ôm chặt lấy mà hôn. Trong đầu mơ mơ màng màng nghĩ, thì ra Triển Chiêu thuộc trường phái hành động, ai đó từng nói, Triển Chiêu bình thường là một kẻ luôn ẩn nhẫn thủ lễ, động tình lại bùng nổ như núi lửa, hình như là sự thật.

Qua hồi lâu, cho đến lúc cơn tức giận của hắn vì nụ hôn mà dần dần tiêu tán, cho đến lúc hơi thở của hắn quá mức nóng rực mà hỗn loạn, mãi đến lúc nàng cảm thấy mình sắp không thở nổi ngất tới nơi, hắn mới chậm rãi rời khỏi môi nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

Hiểu Vân bị ôm vào trong ngực, bên tai nghe được tiếng tim đập có chút mau của Triển Chiêu, đầu choáng váng, lại nhin không được ngây ngô cười.

“Như vậy, nàng đã biết vì sao chưa?” Bên tai truyền tới giọng nói, trầm thấp mà khàn khàn, ẩn giấu khát vọng bị dồn ép.

Hiểu Vân trong lòng run lên, vươn hai tay ôm lấy tấm lưng rộng lớn của Triển Chiêu, ở trong lòng hắn nhẹ nhàng gặt đầu. Đúng vậy, đúng vậy, đã biết, tâm ý của huynh, thông qua nụ hôn này, đều đã truyền tới. Được rồi, mặc kệ ba chữ kia, không nói cũng không sao, chỉ cần biết tâm ý của nhau là tốt rồi.

Nhưng mà, hiện tại thành thân có phải hơi sớm hay không, tuy rằng tâm hồn của nàng đã lớn tuổi, nhưng thân thể chỉ mới mười sáu, thiếu nữ mười sáu tuổi còn chưa lớn hết đâu. Đáng người như vậy... Hiểu Vân cúi đầu nhìn bộ ngực

bằng phẳng cùng thân thể của mình. Thất lưng đủ nhỏ, nhưng những chỗ cần có đường cong trên người đều không có. Nếu thành thân động phòng, nàng có thể không lớn nữa, không cao nữa không? Chuyện này...

Hiểu Vân chột ngẩn người, nàng thiếu chút quên mất một sự kiện quan trọng, nàng là Đinh Hiểu Vân, không phải Công Tôn Hiểu Vân! Chuyện này giống như bom nổ, chấn động trong đầu nàng, giống như ngũ lôi oanh đỉnh, khiến nàng đau đớn. Hiểu Vân chậm rãi buông tay, rời khỏi vòng ôm của Triển Chiêu, lùi lại một chút rồi ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hiểu Vân, làm sao vậy?” Bất an cùng sợ hãi trong mắt Hiểu Vân khiến Triển Chiêu hoảng hốt, trái tim thu lại.

“...” Hiểu Vân nhìn hắn, môi cử động muốn nói, lại không thể nói gì. Nàng có nên nói ra hay không, nên nói thế nào đây? Nếu nàng nói cho hắn biết, nàng chỉ là một u hồn ký thác trong thân thể của Công Tôn Hiểu Vân, hắn có bị dọa không, hắn có bởi vậy mà rời bỏ nàng không? Nàng cũng muốn cứ như vậy gả cho hắn, làm thê tử của hắn, giữ lấy sự dịu dàng cùng tình yêu say đắm của hắn. Nhưng mà, nàng không có cách nào cứ như vậy lừa gạt hắn. Nàng rất cố chấp, nàng không cần tình cảm cùng hôn nhân có được vì lừa gạt; nàng cũng có lòng tham, nàng muốn tình cảm của hắn là dành cho Đinh Hiểu Vân nàng, không phải Công Tôn Hiểu Vân. Nhưng mà, nếu nói ra, có lẽ chẳng còn gì...

“Hiểu Vân?” Triển Chiêu yên lặng nhìn nàng, ánh mắt của nàng khiến hắn hoảng hốt, sợ hãi: “Nàng làm sao vậy?”

“Ta...” Hiểu Vân cắn môi dưới, muốn nói lại thôi.

“Hiểu Vân, nói cho cùng là chuyện gì vậy?” Triển Chiêu nắm bả vai Hiểu Vân, trong lòng lo lắng không thôi.

Hiểu Vân khẽ cắn môi, tạm thời đem mọi bất an, sợ hãi cùng mâu thuẫn trong đầu nén xuống, kéo tay Triển Chiêu cười nói: “Triển đại ca, thân đương nhiên là sẽ thành, có điều, chúng ta có thể đính hôn trước không? Chuyện thành thân trước hết tạm hoãn lại, chúng ta thương lượng tiếp sau?”

Cuối cùng, Hiểu Vân vẫn lựa chọn trốn tránh, nàng không có dũng khí, nàng sợ hãi sẽ mất đi. Nhưng mà, nàng cũng biết, cuối cùng vẫn sẽ có một ngày, nàng phải nói ra. Nếu vậy, để cho nàng được hưởng một chút hạnh phúc, cho dù có một ngày mất đi, nàng cũng có thể đem những kỷ niệm tốt đẹp này trân trọng trong lòng, ghi nhớ cả đời. Nếu tới lúc đó, bọn họ thật sự không thể nào ở bên nhau, vậy ít nhất, nàng cũng có thể rút lại cuộc hôn nhân này, để hắn đi tìm hạnh phúc của hắn. Triển đại ca, xin tha thứ sự ích kỷ của ta, tha thứ cho ta! Tha thật sự, thật sự rất thích huynh, muốn ở bên cạnh huynh.

Triển Chiêu nhíu mi, khó hiểu, yên lặng nhìn ánh mắt của nàng. Vì sao, ánh mắt của nàng thoát nhìn lại bi thương như vậy?

“Vì sao?”

“Ta...” Hiểu Vân gục đầu xuống, nhìn màu đen trên đôi giày của Triển Chiêu: “Ta cảm thấy, tuổi ta còn nhỏ.”

Triển Chiêu ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười. “Mười sáu, cũng không còn nhỏ, ta thấy nữ tử mười bốn tuổi đã xuất giá chỗ nào chẳng có!” Hiểu Vân, thật sự vì nguyên nhân này sao?

“Nhưng mà... Nhưng mà huynh xem vóc dáng của ta lùn như vậy, giống như tiểu hài tử vậy.” Hiểu Vân có chút vội, không tự giác lỡ miệng.

Triển Chiêu chăm chú đánh giá nàng một vòng từ trên xuống dưới, sau đó gật đầu, còn rất thật lòng nói: “Ừ, thân mình hơi nhỏ. Có điều vẫn khác với tiểu hài tử mà. Hiểu Vân, nàng... Chẳng lẽ không muốn sao?” Nàng, thật ra là vì chuyện gì vậy?

“Không không không, Triển đại ca, huynh đừng hiểu lầm, ta không phải không muốn. Tuyệt đối không phải!” Hiểu Vân vội vàng xoa tay giải thích.

“Vậy vì sao nàng...” Triển Chiêu nhăn đầu lông mày, than thở. “Hiểu Vân, nếu nàng thật sự không muốn, ta, ta cũng không miễn cưỡng, nàng chỉ cần nói thẳng là được, không cần lấy cớ từ chối.” Dứt lời, Triển Chiêu buông Hiểu Vân ra, xoay người đi.

“Triển đại ca! Ta không phải không muốn.” Hiểu Vân hoảng hốt, tiến lên giữ chặt tay Triển Chiêu, ngăn cản hắn rời đi.

Triển Chiêu dừng bước, xoay người lại, vẻ mặt hoài nghi: “Thật sao? Nàng không lừa ta chứ?”

“Thật mà! Ta sao có thể lừa huynh được. Ta thề với trời, ta thật sự nguyện ý, ta một nghìn lần nguyện ý, một vạn lần nguyện ý gả cho huynh.” Hiểu Vân giơ tay lên thề. Hiểu Vân thật muốn khóc, nếu có thể, nàng thật sự muốn vĩnh viễn đều ở bên cạnh hắn, cùng hắn cười, cùng hắn khóc, trải qua nhân sinh, nếm trải chua cay mặn ngọt, đều ở bên nhau. Vài chục năm, mấy trăm năm cũng không đủ.

“Vậy nàng nói xem, vì sao muốn đính hôn trước, mà không muốn lập tức thành thân?” Triển Chiêu cúi đầu nhìn Hiểu Vân. Tâm ý của nàng đối với hắn, hắn đương nhiên hiểu được. Nghe nàng thề như vậy, trong đầu hắn không ngừng chấn động, ngọt như mật vậy. Nhưng mà, hắn nghĩ không ra, vì sao mới rồi nàng lại để lộ ra bi thương cùng bất đắc dĩ như vậy. Sau đó lại nói cái gì mà muốn đính hôn trước, tạm hoãn thành thân. Cũng không phải mới mười một mười hai tuổi, đã tới tuổi thành hôn rồi, tuổi còn nhỏ, rõ ràng chỉ là lấy cớ. Vì cớ gì nàng lại như vậy?

“Chuyện này...” Hiểu Vân ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi.

Triển Chiêu thấy nàng không nói, bất đắc dĩ thở dài, buông tay nàng ra, cô đơn xoay người. Lo lắng của nàng, hắn thấy được, nước mắt ẩn giấu trong mắt

nàng, hấn cũng thấy được. Nhưng mà, nàng lại không mở miệng, không chịu nói với hấn.

Hiểu Vân nhìn bóng dáng tịch mịch đơn bạc của hấn, trong lòng đau xót, mũi cay cay, hốc mắt đỏ lên. Triển đại ca, Triển đại ca! Ta phải làm sao bây giờ. Nắm chặt hai tay, cố nén xúc động muốn khóc, Hiểu Vân đi đến trước mặt Triển Chiêu, nhìn vạt áo hấn.

“Triển đại ca, ta nói, có điều...”

“Có điều cái gì?” Triển Chiêu nhìn đỉnh đầu của nàng, nghĩ chỉ cần nói ra là tốt rồi.

“Có điều... ta nói ra, huynh, huynh không được chê cười ta.” Hiểu Vân không dám nhìn Triển Chiêu, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào viên ngọc trên đai lưng của hấn.

“Được, ta đồng ý với nàng. Nói đi.” Triển Chiêu gật đầu, tay trái nhẹ khoác lên vai nàng.

“Ta, ta bây giờ còn chưa lớn... Lớn rồi, mới dễ sinh con.” Đầu của Hiểu Vân, càng buông càng thấp, giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ. Triển đại ca, xin lỗi, ta lừa huynh, rất xin lỗi...

Triển Chiêu sững sốt, hấn thật sự không ngờ nàng lại nói như vậy, lại nhìn cái đầu buông thấp của nàng, vô tình nhìn tới ngực của nàng. Suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng hiểu nàng nói về chuyện gì. Chuyện này... Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy mặt nóng bừng lên. Chuyện này... nàng thật đúng là da mặt dày, chuyện này cũng nói ra được. Hiểu Vân à Hiểu Vân, nàng thật là “nói không giữ miệng”, trên đời này có cô nương nào ăn nói giống như nàng đâu?

Triển Chiêu thở dài, vừa thấy bất đắc dĩ, vừa thấy buồn cười. Đến cái cơ này cũng lấy ra được. Thôi thôi, nếu nàng không chịu nói, tất nhiên có nỗi khổ của nàng, hấn không so đo nữa. Tương lai còn dài, hấn tin tưởng sẽ có một ngày, nàng hoàn toàn tin tưởng mở lòng với hấn, nói với hấn tất cả mọi chuyện. Dù sao định thân rồi cũng vậy thôi. Về vấn đề nàng vừa nói, tuy rằng hấn một chút cũng không ngại, nhưng nếu nàng đã nói như vậy, vậy cứ theo ý nàng đi. Hơn nữa, thân thể xương cốt của nàng, so với các cô nương khác mà nói, quả thật là gầy hơn một chút. “Vậy, chúng ta trước tiên đính hôn, chờ nàng đồng ý, chúng ta mới thành hôn, như vậy được không?”

Giọng nói ôn nhu trầm thấp truyền đến, Hiểu Vân nghe vào trong tai, trong lòng ngũ vị tạp trần, không biết là buồn hay vui, tươi cười treo trên hai má, hốc mắt lại ươn ướt. Không dám để Triển Chiêu thấy, vì thế từng bước tiến lên, ôm lấy thắt lưng hấn dụi vào: “Cám ơn huynh, Triển đại ca, huynh thật tốt.”

Triển Chiêu cười cười, một tay thuận thế ôm thắt lưng nàng, một tay vuốt tóc nàng, còn cả cây trâm ngọc bích cắm trên tóc kia nữa. Đây là do hấn mua lúc ở Thọ châu. Lúc ấy chuyện đã xong, lúc đi qua chợ nhìn thấy. Cả cây trâm màu

xanh biếc, châu tròn ngọc sáng, hấn vừa thấy liền thích, nghĩ tới bộ dáng Hiểu Vân đeo nó lên, trong lòng hấn liền thấy ngọt ngào, liền mua nó rồi cất vào trong ngực, định sau đó sẽ tặng cho nàng, kết quả công việc bề bộn cuốn vào, qua nhiều ngày, mãi tới hôm trước mới giao vào tay nàng. Mà nàng đeo lên, quả nhiên mười phần xinh đẹp.

Triển Chiêu hôn cái trán của nàng, cảm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu nàng, dịu dàng nói: “Hiểu Vân, ta đã nói chuyện của chúng ta với tiên sinh, ông ấy cũng đã đồng ý việc hôn nhân của chúng ta. Đợi vụ án này rõ ràng, chúng ta đi báo cáo với Thánh thượng chuyện đính hôn này.”

Hiểu Vân ngẩng đầu lên, nhìn Triển Chiêu, vẻ mặt nghi vấn. “Huynh nói với cha ta lúc nào? Còn nữa, vì sao phải báo cáo với Thánh thượng? Chẳng lẽ quan lại trong triều, thành thân đều phải tới báo cáo với Hoàng đế sao?”

Triển Chiêu cười lắc đầu, nhéo cái mũi của Hiểu Vân. “Vừa mới hôm trước, ở chỗ Hoàng Thượng, nàng đã quên Thánh thượng từng tứ hôn cho nàng, nàng nói không cần, đợi tìm được người trong lòng, sẽ xin Hoàng Thượng tứ hôn sao?”

Bị Triển Chiêu nhắc tới, Hiểu Vân mới nhớ ra còn có chuyện này: “Ta còn tưởng chuyện khi đó thế là xong. Phiền toái như vậy à...”

“Quân vô hí ngôn, hơn nữa, cho dù Hoàng Thượng nhất thời quên mất, cũng sẽ có người khác nhớ rõ. Nếu chúng ta không báo cáo với Hoàng Thượng chuyện đính hôn, chỉ sợ lúc đó không thoát được phiền toái.”

“Huynh nói... là con của thái sư kia sẽ...”

Con của Thái Sư, một cho nàng nghĩ ra, có điều cũng chuẩn xác, Triển Chiêu cười gật đầu.

Hiểu Vân lại ngả đầu trước ngực hấn, thở dài nói: “Ôi, làm quan thật phiền toái, đến thành thân cũng phiền toái như vậy.”

Triển Chiêu cười cười, ôm nàng không nói lời nào.

Hiểu Vân, nàng không biết, đây không chỉ vì làm quan, mà còn vì nàng rất đặc biệt, rất đáng yêu, rất hấp dẫn người khác.